dolmuş

GEL DE İNAN!

«UZUN SÖZ UZUN SAÇ GİBİ KADINLARA YARAŞIR.

ATALAR SÖZÜ

Muratoral MELiH41

Kur'an dersi veren imam talebesi evli kadını öptü

Kadın durumu kocasına bildirince imam linç ediliyordu. İmam «Ben talebeleri okşarım» diyor

Aksaraydaki camilerden birisinde Kur'an dersi veren N. G. adında bir imam, kendisine ders verdiği evli bir kadına tasallut etmek suçundan hakkında takibata geçilmiştir.

İddiaya göre imam henüz on sekiz yaşında bulunan talebesini dersteyken öpmüş ve kadın da durumu kocasına bildirince, mahalle halkı galeyana gelerek imamı lincetmek istemiştir.

ZENCİLER İÇİN AYRI TELEFON

New-York, 26 (Türktel) — Birleşik Amerika'da ırk tefriki mücadelesi, şiddetini kaybetmeden devam etmektedir. Güney eyaletleri, Federal Mahkemenin ırkçılığa karşı aldığı kararlara muhalefete devam etmektedirler.

Marilyn Monroe'ya pehlivanlık teklif edildi

Nevyork, 26 (Türktel) — Amerika'nın en büyük boks ve güreş organizatörlerinden James Donald, sarışın bomba Marilyn Monroe'ya pehlivanlık teklif etmiştir. Organizatör, kabul ettiği takdirde, her müsabaka için güzel yıldıza 300.000 dolar verebileceğini bildirmiştir. Marilyn Monroe, teklife müsbet veya menfi bir cevap vermemiştir.

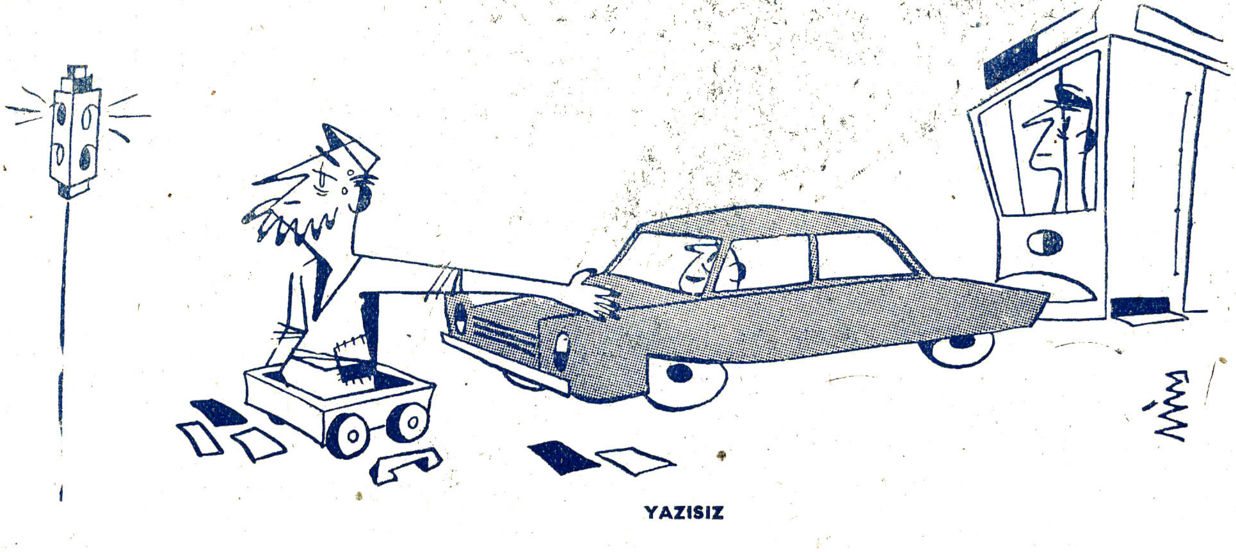

YAZISIZ

dolmuş SİYASİ MİZAH MECMUASI

Umumî Neşriyat Md. İlhan Selçuk

İMTİYAZ SAHİBİ: OSMAN A. KERMEN ÇİZGİ NEŞRİYAT MATBAACILIK VE TİCARET EVİ

ÇARŞAMBA GÜNLERİ ÇIKAR — SAYI: 24 — SENE: 1 — CİLT: 1 — 13 HAZİRAN 1956 — SAYISI 75 KURUŞ

BASIN KANUNU VE DOLMUŞ

Dolmuş bir hafta önceden hazırlanır. Şu okuduğunuz satırlar tam yedi gün önce yazıldı.

Mukaddes Kitaptan Tanrı'nın dünyayı yedi günde yarattığını öğreniyoruz. Benzetmek gibi olmasa bile — tövbe, estağfurullah— gene siz, şu sürat asrında bir haftalık zamanı çok uzun bulacaksınız. Bir hafta ne kelime, çağımızda yirmi dört saat muazzam hâdiselerin mürurü zamanıdır. Yedi günde neler olmaz ki... Yedi günde yedi takvim yaprağı gibi nice hâdiseler buruşup ihtiyarlıyor. Yerlerine yeniler doğuyor.

Nitekim dergimizin geçen sayısı ile bu sayısı arasında Basın Kanunu değişivermiştir. Yeni kanun Türk basınının yeni bir tutumla neşriyat yapmasını «memleket menfaatleri» bakımından arzu eden iktidar partisi isteğinin gerçekleşmesidir.

Yeni kanunun özelliği bazı maddelerinin elâstiki sınırlar içinde bulunuşudur. Vaktile Hukuk Fakültesinde bir hocamız vardı. Bir gün kanunların elâstikiliği problemi sorulunca hep bildiğimiz şu hikâyeyi anlatmıştı:

«Adamın biri arkadaşına:

— Yağmur yağıyor galiba! der, diğeri alıngan:

— Vay!.. Yağmur yağınca göl olur. Gölde ördekler yüzer, sen bana ördek dedin, diye biçarenin yakasına sarılır.»

«— İşte, demişti hocamız, elâstiki kanunlar maksatlı kimselerin elinde vasıta olabileceği gibi, iyi niyetle tefsir edilirse kanunların katılığı yüzünden doğacak mahzurları ortadan kaldırabilir.»

Esasen ekseri modern kanunlarda görülen elâstikiyet bağımsız ve bilgili hakimlere hareket serbestisi verebilmek içindir.

İş böyle olmakla beraber geçen hafta içinde basınımızın telâşı görülecek şeydi gürültünün sebebini anlıyamadık. B. M. M. büyük ekseriyetle bir kanun tasarısı kabul ediyor. Tamam... Demek bu kanunu faydalı bulmuş. Çok iyi de yapmış. Bizim basınımız değil mi D. P. yi el üstünde tutan... 950 den beri her hareketini alkışlıyan basın başka memleket basını mıydı? Bizim milyonluk tesisli kalburüstü gazetelerimizin sahipleri, başmuharrirleri D. P. genel başkanının peşinden ayrılmazlardı. Birdenbire nasıl da böyle değişip dönüverdiler?

Üstelik şu hakikati kabul edelim ki D. P. den iyisi ni bulamayız. İsterseniz meclis müzakerelerini gözden geçirin! İnönü ne söylese boştur. Bir kaç lâf etse «Mazine bak sen» deyip susturuyorlar. Çelikbaş konuşmak isteyince Menderes vaktiyle kendisine çektiği bir telgrafı okuyuverdi:

— Sen, dedi, daha dün bizdendin. Bütün bu işleri beraber yaptık!..

Demek Çelikbaş'ta İnönü gibi susmak mecburiyetinde D. P. deki mazisi dolayısiyle!.. şu halde vaziyetimizden memnun olmalıyız. Aslında Dolmuş için değişmiş bir şey yoktur. D. P. yeni Basın Kanununu hakiki demokrasiyi gerçekleştirmek yolunda bir adım sayıyor. Böyle bir adımı kim yürekten arzu etmez. Bu kadar iyi niyetlerle kabul edilen bir kanunun ışığında yapılacak mizahın da tadı başka olacaktır tabii!..

Bir mebusumuzun dediğine göre «yeni Basın Kanunundaki tedbirler köylüye namuslu bir basın kazandırmak için yapılmış «Şu halde alınan tedbirler bizim için değildir. Biz bir kere şehirliye hitap ediyoruz, üstelik namusluyuz.

Gelelim yeni kanunun mizah ve karikatürle ilgisine:

Ortada bir konu var: Artık devlet ve hükümet büyüklerinin karikatürünü yapmak suç mudur|

Vaktiyle günlük gazetelerde çalışan karikatürist arkadaşlarımızın kulaklarına yazı işleri müdürleri zaman zaman patronun bir isteğini fısıldayıverirdi:

«— Aman falancanın karikatürünü yapma».

Fısıldayışın kat'iyen o zamanın mevzuatı ile ilgisi yoktu. Bambaşka rüzgârlara tabi bir istekti bu. Ve sanki bir şahsın karikatürünü çizmenin kötü bir iş olduğunu, muhakkak karikatürü çizilen şahsın terzil edildiği intibaını uyandırırdı.

Şu hakikatı kafalarımıza sokalım. Karikatür bir sanattır. Bir şahsın karikatürünü çizmek sanatkârın o kimseyi konu yapmasile beliren iltifatıdır.

Yeni Basın Kanununun tefsirinde karikatüre mizaha cephe alınabileceğini düşünemiyoruz. Karikatür, nükte, insan zekâsının insan kültürü üzerinde bina ettiği en parlak eserlerinden biridir. Üstelik karikatür demokratik bir sanattır. Mizahın grafiği demokrasiyle beraberdir. Dünyanın neresinde olursa olsun demokrasinin gerçekleştiği yerlerde karikatür sanatının yükseldiği görülür. Vaktile Nazi Almanyasından, Musolini İtalyasından gelen karikatürleri vantilâtör yerine kullanabilirdiniz. Bu sanatın üç as memleketi dünyanın üç büyük demokrasisidir: Fransa, İngiltere, Amerika.

Demokrat parti başa geçeli beri karikatüristlerimizin nasıl bir bereketli muhitte çalışıp Türk karikatür sanatını ilerletmek için fırsat buldukları meydandadır. Cemal Nadirden sonra sayabileceğimiz yirmiyi aşan kıymetli imza tereddütsüz D. P. nin sağladığı ortamda yetişmişlerdir. Şu halde Türk karikatür sanatına dolayısiyle hizmet etmiş Demokrat Parti ileri gelenlerinin bu anlayıştan vazgeçtiklerini kanunun hazırlanışında karikatür sanatını da yasaklar çerçevesi içinde düşündüklerini zannetmiyoruz. Zaten gazetelerde teferruatile neşredilen müzakerelerde kanunun sadece hürriyet suiistimallerile söğüp saymalara karşı olduğu defalarca belirtilmiştir.

Dolmuş ilk sayılardan beri açıkladığımız gayesinden şaşmadan yoluna devam edecektir. Yirmiyedinci sayısı ile ikinci cildine başlayacak olan dergimiz bir çok yenilikler hazırlamaktadır.

Okuyucularımızın sevgi ve alâkalarının bundan sonra da devam edeceği ümidindeyiz.

TAN MATBAASINDA BİR ZEHİRLENME

Yazan: Tan Matbaası sakinlerinden

Tan matbaasının merdivenlerini çıkıyordum. Bir arkadaş telâşla yanımdan geçerken:

«Patron zehirlendi!» dedi.

«Ne zehirlenmesi?» dedim.

«Gıdadan.»

«Yanlışlık olacak!» dedim. Patron yemez ki zehirlensin!»

«Hem de çok yemiş.»

«Ismarlamışlardır!»

«Bilemedin.»

«Ziyafet... Olamaz... Törenlerden geleli on beş gün oluyor. Bir suikast falan olmasın?

Hemen odasına koştum. Boyun bağı çözülmüş, yakası açılmıştı. Eli midesinde kıvranıp duruyordu. Sancı nöbetleri zaman zaman yüzüne vuruyordu. Başında, bir tanıdık doktor vardı, şüphesiz hatır 'çin gelmişti. Ne de olsa muayene ettiği bir gazete patronuydu, memnundu hastasından.

Göz kapaklarını inceledikten sonra, sıra mide ve dolaylarına geldi. Eliyle bastırarak:

«Bayat bir şey yemiş olacaksınız!» dedi.

«Bayat mı? O kadar bayat sayılmaz. Biraz çiy köfte... Biraz da lâhmâcun...»

«Nerden buldunuz bu hazmı güç şeyleri?...»

«Antepten getirmiştim... Birazını da Urfadan. Törenden dönerken...»

«E... Bunlar bayatlamıştır artık!...»

«Yok be doktor, abe on günde bayatlar mı be?»

«Başkaları da yedi mi bunlardan?

«Nasıl yerler be... Kitlemişim buz dolabına...»

«Atacaksınız onları artık...»

«Nasıl atarım doktor? Bakalım onlar mı dokundu?»

«Yüzde yüz!»

«Hele in biraz canım. Hiç olmazsa yüzde elli falan de de içim ferahlasın.»

Bu sırada sıkı bir sancı nöbeti gelir. Doktor reçete defterini çıkarır.

«Bir ilâç... Gıda kana karışmak üzere...»

İlâç lâfını duyunca telâşlanır:

«Aman doktorcuğum İstemez be ilâç. Abe geçer şimdi be!»

«Mideyi de temizlemek lâzım.»

«Ne temizlemesi be doktor, tâ Antepten getirmişim onları?.»

Reçeteyi yazmış matbaanın genç müdürüne vermişti.

Patron hâlâ diretiyordu:

«Abe kaç lira tutar bu ilâçlar be?.»

«On, on iki bilemedin on beş!»

«Oldu mu ya doktor. Bugün ben onbeş lira kazandım mı bakalım... Şöyle ucuzundan... Kocakarı ilâcı falan?»

«Peki... Hemen iki yumurta bulun. Beyazı iyi gelir.

«Bir yumurta nesine yetmez be!»

«Peki bir yumurta!»

Hademe bakkaldan bir yumurta alır gelir. Patron:

«Abe Ahmet kaçtan aldın yumurtayı?»

«On beşten efendim.»

«Hiç mi pazarlık etmedin me? Yumurta her yerde onüç kuruş be... Git getir üstünü paranın!»

Doktor bir bardağa beyazını boşaltır. Sarısı yumurtanın kabuğunda süzülür kalır:

«Abe, ne durursun be Halûk, alsana yumurtanın sarısını. Koy bir kenarcağıza. İsterim sonra senden!»

Patron yumurtanın beyazını içti. Şezlongun üzerine boylu boyunca uzattılar. Ama çok geçmeden müthiş bir sancı ile doğruldu. Başladı çöp tenekesine kusmağa:

Doktor:

«Olmadı!» dedi. «Midede bir şey yokmuş. Çıktı yumurta... Bir tane daha lâzım.»

Yumurta lâfını duyunca gözünü açıp Ahmede baktı:

«On ikiden fazla vermiyesin sakın!» dedi.

Yumurta gelmiş, beyazını içmişti. Bunu da çıkarırsa üçüncü bir yumurtanın geleceğini bildiği için kendini sıkıyor, kusmuyordu.

Doktor bir taksiyle eve gidip istirahat etmesini söyleyince:

«Abe otobüs dururken taksi de ne oluyor!» dedi.

Doktor:

«Olmaz, taksi lâzım!» diye diretti. Patronun sarı kartını unutmuştu.

«Doktor» dedi. «Bizim sarı kart dururken taksi mi olur!» demeye kalmadı bir sancı bıçak gibi saplandı karnına. «Koş!» dediler Ahmede, «Taksi çağır!»

Patron:

«Dur be!» dedi. «Nereye gidiyorsun! Beş liradan aşağı gitmez bu şoförler.»

Bir şey düşünüyordu:

«Halûk!» dedi. «Şu Ramazan beyi bul telefondan... Acele gelsin. Kâğıt işini görüşeceğim! Sakın acele demeyi unutma!»

Ramazan beye telefon edilmiş, az sonra Desoto marka hususi bir araba Tan'ın yanındaki aralığa girmişti.

Ramazan beyi karşısında gören patron:

«Hoş geldin Ramazancığım» dedi, gel o kâğıt işni senin arabada konuşalım!»

Koluna girip indirdik. İkisi de neticeden çok memnun görünüyordu.

YAZISIZ

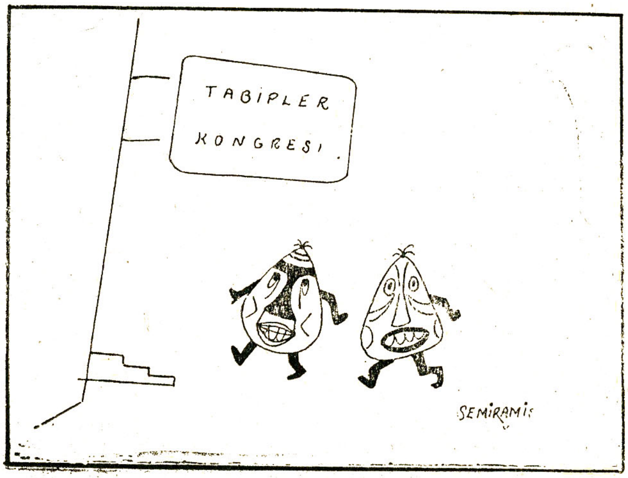

YAZISIZ

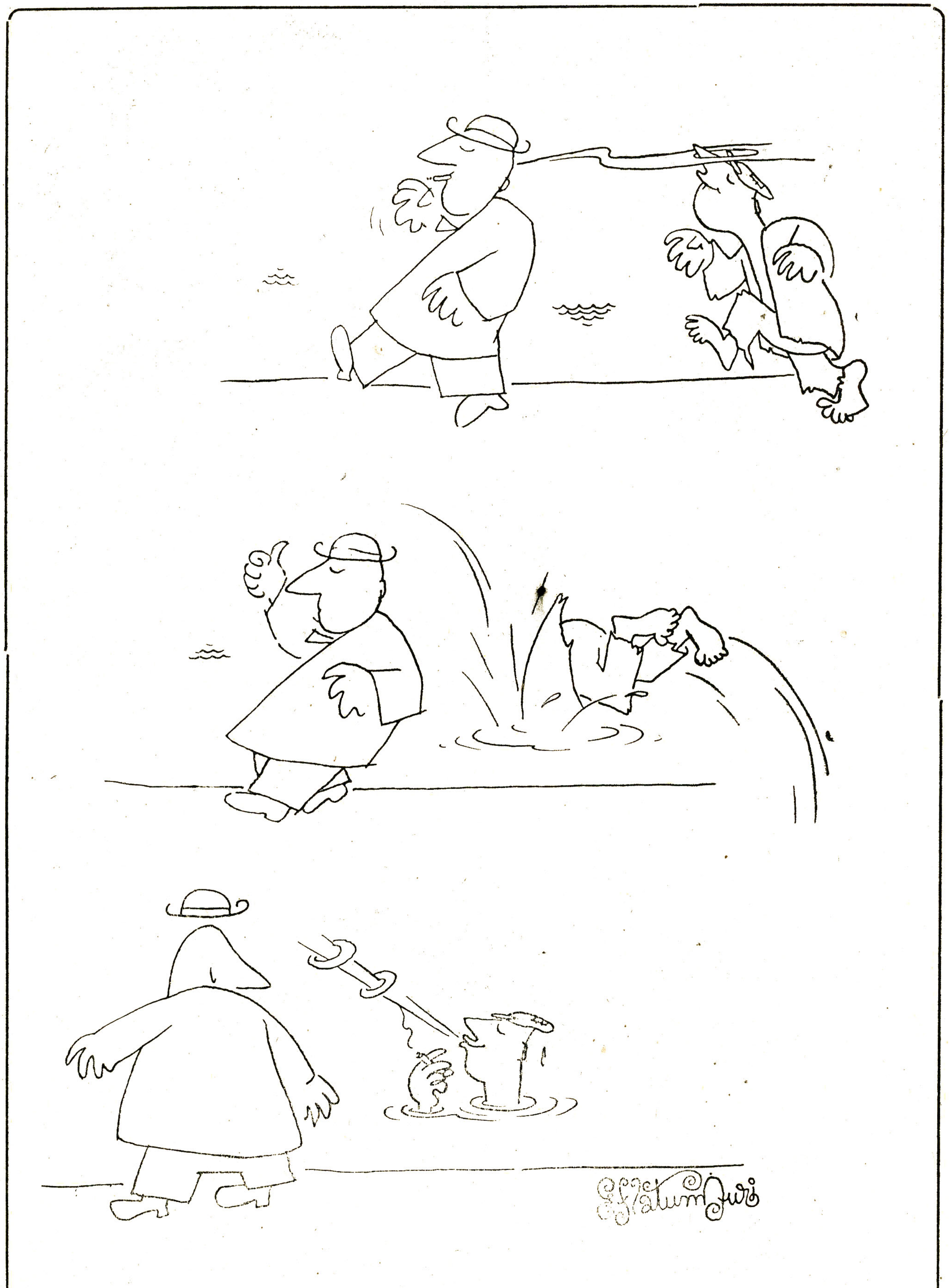

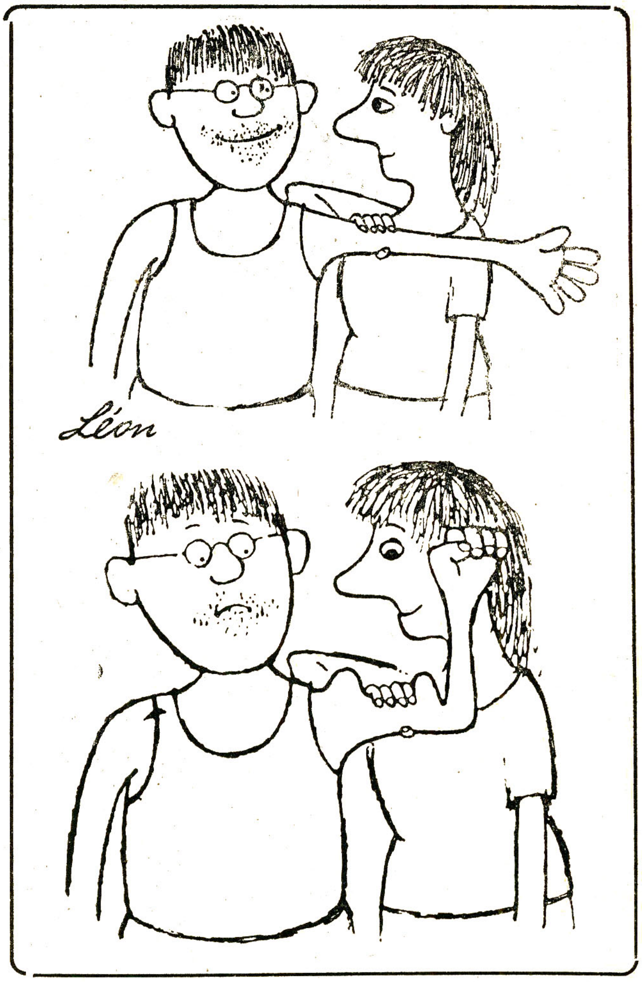

TAŞ DEVRİ

— HAYAT ÇOK PAHALI AZİZİM BİR GÜNLÜK YEMEK İKİ ARKADAŞA PATLADI!...

YAZISIZ

— BU AKŞAM SAMATYA AİLE BAHÇESİNDE MEŞHUR HOKKABAZ İBRAHİM MOLLA... VARYETE... SAZ... CAZ...

bir teknik deha

YAZAN : BÜLENT ORAN

Fikret bazı hükümetlerin ekonomik durumları kadar karışık saçlarını kaşıyarak:

«Arkadaşlar, dedi, askere gidiyorum. Şunu iyi bilin ki muhakkak muhabereye seçileceğim.»

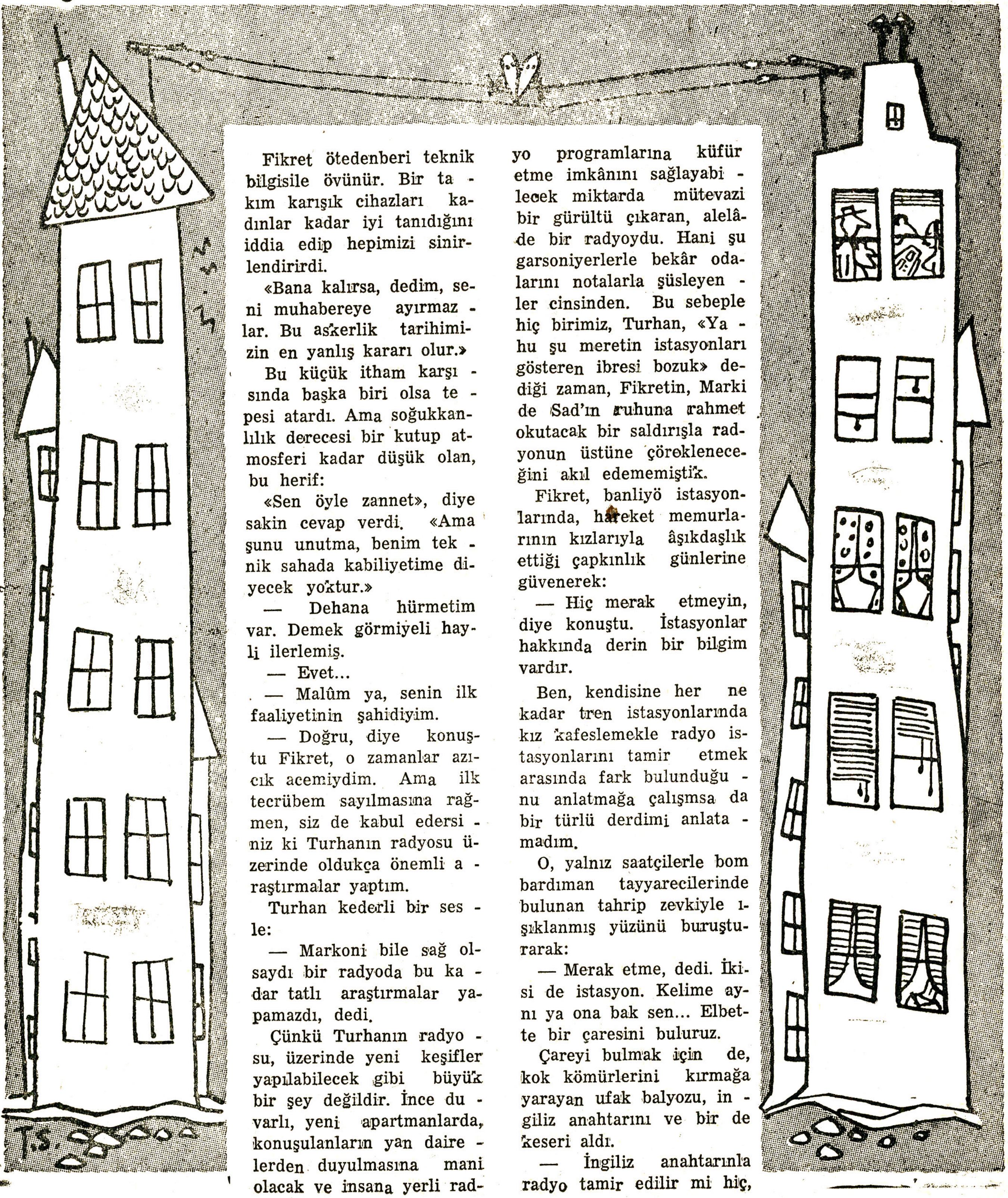

Fikret ötedenberi teknik bilgisile övünür. Bir takım karışık cihazları kadınlar kadar iyi tanıdığını iddia edip hepimizi sinirlendirirdi.

«Bana kalırsa, dedim, seni muhabereye ayırmazlar. Bu askerlik tarihimizin en yanlış kararı olur.»

Bu küçük itham karşısında başka biri olsa tepesi atardı. Ama soğukkanlılık derecesi bir kutup atmosferi kadar düşük olan, bu herif:

«Sen öyle zannet», diye sakin cevap verdi. «Ama şunu unutma, benim teknik sahada kabiliyetime diyecek yoktur.»

— Dehana hürmetim var. Demek görmiyeli hayli ilerlemiş.

— Evet...

— Malûm ya, senin ilk faaliyetinin şahidiyim.

— Doğru, diye konuştu Fikret, o zamanlar azıcık acemiydim. Ama ilk tecrübem sayılmasına rağmen, siz de kabul edersiniz ki Turhanın radyosu üzerinde oldukça önemli araştırmalar yaptım.

Turhan kederli bir sesle:

— Markoni bile sağ olsaydı bir radyoda bu kadar tatlı araştırmalar yapamazdı, dedi.

Çünkü Turhanın radyosu, üzerinde yeni keşifler yapılabilecek gibi büyük bir şey değildir. İnce duvarlı, yeni apartmanlarda, konuşulanların yan dairelerden duyulmasına mani olacak ve insana yerli radyo programlarına küfür etme imkânını sağlayabilecek miktarda mütevazi bir gürültü çıkaran, alelâde bir radyoydu. Hani şu garsoniyerlerle bekâr odalarını notalarla süsleyenler cinsinden. Bu sebeple hiç birimiz, Turhan, «Yahu şu meretin istasyonları gösteren ibresi bozuk» dediği zaman, Fikretin, Marki de Sad'ın ruhuna rahmet okutacak bir saldırışla radyonun üstüne çörekleneceğini akıl edememiştik.

Fikret, banliyö istasyonlarında, hareket memurlarının kızlarıyla âşıkdaşlık ettiği çapkınlık günlerine güvenerek:

— Hiç merak etmeyin, diye konuştu. İstasyonlar hakkında derin bir bilgim vardır.

Ben, kendisine her ne kadar tren istasyonlarında kız kafeslemekle radyo istasyonlarını tamir etmek arasında fark bulunduğunu anlatmağa çalışmsa da bir türlü derdimi anlatamadım.

O, yalnız saatçilerle bombardıman tayyarecilerinde bulunan tahrip zevkiyle ışıklanmış yüzünü buruşturarak:

— Merak etme, dedi. İkisi de istasyon. Kelime aynı ya ona bak sen... Elbette bir çaresini buluruz.

Çareyi bulmak için de, kok kömürlerini kırmağa yarayan ufak balyozu, ingiliz anahtarını ve bir de keseri aldı.

— İngiliz anahtarınla radyo tamir edilir mi hiç, dedi Turhan.

Fikret sordu:

— Sen okulda Fransızca okudundu değil mi?

— Evet.

— Yâni ingilizcen yok.

— Hayır.

— Be kardeşim madem

ingilizce bilmiyorsun, ingiliz anahtarının dilinden de anlamaz, onun ne işe yaradığını bilmezsin.

Ukalâlığım tutarak lâfa karıştım.

— Ama Türkçe bilen herkes, balyozun radyo tamirinden başka her yerde kullanılacağını bilir.

— Evet... Hattâ senin kafanı kırmağa da yarayabilir. Onun için kafasına saygı besleyenlerin, benim işime karışmamalarını rica ederim.

İnsanların nedense kafalarına karşı bir zaafları oluyordu. Bu yüzden hepimiz kellelerimize saygı göstermek lüzumunu hissettiğimizden seslerimizi çıkaramadık.

Bu sessizlikten faydalanan Fikret, okulda öğrendiği bütün coğrafya, biyoloji ve bilhassa jimnastik bilgisine dayanarak kısa bir zamanda radyoyu söküverdi.

Odamda, ayaklarım duvara dayalıyken, en büyük devlet adamlarının propaganda konuşmalarında bile bana gurur veren bir saygısızlıkla dinlettiği anlarda dahi «Ne büyük icat» diye hayranlığımı belirtmediğim halde, o dakika:

— Allah Allah, radyo hakikaten bir şeytan oyuncağıymış, insanın aklı almıyor, diye mırıldandım.

Çünkü Fikret, o küçücük kutuyu öyle bir dağıtış dağıtmıştı ki Turhanın iki odalık evini dolduruvermişti hemen.

Fikret.

— Radyoyu sökebilmem için geniş bir yer lâzım, dedi. Senin kat dolu. Aşağıki dairelerden izin al da geri kalan kısımlarını oraya dağıtayım.

Güzel bir gelini olan aşağıki kata dağılma teklifi sevinçle kabul edildi. Herkes, radyonun içinden çıkarılacak diğer kıvır zıvırın taşınmasını kendi üzerine almak istediyse de, teknisyen bunu reddetti.

— Bir radyo lâmbasnı taşımak bir gardrop taşımak kadar basit bir hamallık işi değildir, diye reddetti. Bir lâmba bazan bir orkestra, bazı bir futbol sahası, icabında da imtiyazlı budalaların gevezeliklerini nakleden bir araçtır.

Sonra da o koca orkestrayı, şefi, davulu, kuyruklu piyanosu ve bütün avenesiyle birlikte yüklenerek alt kata indi. Onu yerleştirirken, biz dışarda, «Siz kadınların en güzelisiniz. Kanun, evli bir kadınla izdivaca müsaade etseydi, gözümü bile kırpmadan alırdım sizi» diye konuşmalar işittik.

Alt kat da dolunca:

— İyi bir radyo tamircisi, teknikten ziyade hisleriyle hareket etmelidir, dedi. Ben romantik bir insanımdır. Göreceksiniz bundan sonra, dinleyeciğiniz nutuk daha mükemmel olacak, söylenen şiirler başkalaşacak, her şey değişecek.

— Siyasi konuşmalar da mı, diye sordu Turhan.

— Onlar hariç, dedi Fikret... Romantizmi bizm politikayı düzeltecek kadar kuvvetli değil. Ona tesir edebilmek için radyoyu Viktor Hügolar, Floberler v.s. gibi büyük romantiklerden müteşekkil bir heyetin tamir etmesi lâzım.

Sonra da teknik izaha geçti.

İbreyi döndüren mumlanmış iptir, dedi. O kopmuş. Bana iple mum lâzım.

Evdeki, konu komşu, mahalle ve o da yetmeyince bütün ildeki ipler getirildi. O boyuna:

— Yetmez, diyordu. Daha getirin.

Gelen ipler, dünya, çevresini bir kaç defa çevirecek bolluktaydı. Sonra, mum faslı başladı. Gene konu komşu, dükkânlar falan boşaltıldı. O da yetmeyince.

— Kiliselerden yürütün, diye emretti. Bir gün mumsuz kalmakla Allaha bir şey olmaz. Sonra Kocaveren Dedeye de evlenmek için bir sürü kadın mum götürüyor. Onların da icabına bakarsanız ibrenin ipini mumluyabiliriz.

O küçücük radyoya bunların nasıl sığdırılacağına aklım bir türlü ermedi. Tamir bitip son lâmbayı da balyozla yerine çaktıktan sonra, Fikret:

— Bundan iyisi can sağlığı, dedi. İbre oldu ama, iskeleden arakladığınız halat biraz ince geldiği için düğme dönmüyor. Ayrıyeten bir manivelâ yapmak lâzım. Şu yan duvarı yıktırırsak küçük odaya açılacak boşluktan faydalanarak manivelâyı yerleştirebiliriz.

Fikretin manivelâsını yerleştirmek için küçük oda da kâfi gelmedi. Neyseki Turhan talihli bir insandı. Yandaki apartman katı tesadüfen boşalmıştı. Orasını da kiralayıp duvarları gizlice deldirerek manivelâ tertibatı tamamlandı.

Orası bir fabrikaya dönmüştü artık. Fikret:

— Şu manzaraya bakın be, diyordu. Ufacık radyoyu ne haşmetli hale getirdik. İnsan seyretmeğe doyamıyor. En büyük radyo istasyonları bile bunun yanında sıfır kalır.

Bir müddet seyrettikten sonra:

— Gazetedeki tarifeye göre şimdi hafif yemek müziği olacak, onu dinleyelim, dedim.

Radyo açıldı... Bir gürültüdür koptu.

— Parazit, dedi Fikret.. İçine bir tertibat ekledimdi, bütün parazitleri dinlememiz kabil olacak artık.

İçimizde, seçim propagandasından bile hoşlananlar çıktığı halde, parazitlerden zevk alacak kadar kültürü geniş bir insan yoktu.

— Biz parazit sevmeyiz, dedik.

— Parazitler nonfigüratif resme benzer. Siz yeni bir sanatı inkâr mı ediyorsunuz, diye ayak diredi.

Yeni sanatı inkâr etmek gururumuza dokunduğundan, bu işten anlayan ve hoşlanan kişiler pozunda dinlemeğe başladık. Ben dayanamıyarak:

— Modern sanat iyi hoş ama, dedim, karnım zil çalıyor. Biraz hafif yemek müziki dinlersek belki açlığımızı unuturuz.

Genç teknisyen:

— Yahu en büyük ağırlıkları, hattâ münasip bir köşesine yerleştirilirse dünyayı bile yerinden oynatacak bu koca manivelâyla hafifcecik bir müzik dinlemek ayıp değil mi?

Ayıptı hakikaten.

— Madem öyle ağırlarını deneyelim, dedik.

Tabii parazitlere bile doyamadan, yeni teknik arızalar baş gösterdi. Ortalama iki saniyede bir radyoya vurmak icabediyordu. Onun için de memleketteki yakıt kıtlıkları göz önünde tutularak gaz, elektrik ve buharla işleyebilen kuvvetli bir vurma teşkilâtı yaptı.

Daha sonraki arızaları önleyebilecek ilâveleri yapabilmek ancak bazı sahaları istimlâk etmekle kabildir. Bu bakımdan bazı zorluklar çıkınca, Fikret:

— İlme hürmet etmeyen böyle bir Yapı Yollar Kanunu varken bu memlekette yenilikler yapmak imkânsız, diye konuştu. Ben elimden geleni yaptım. Ama siz de kabul edersiniz ki kanuna karşı gelemem.

İlk defa olarak bir kanunun doğru dürüst bir işe yaradığını gördüm. Yoksa o mahut mekanizmayla, faraza İstanbul radyosunu dinleyebilmek için tertibatın Radyo Evine kadar yayılıp bütün İstanbulu kaplama tehlikesi belirecekti.

Turhan:

— Teşekkür ederim, dedi. Bu kadarına da şükürler.

O günden sonra da bizim sevimli teknisyeni göremedik. Askere gittiğini öğrendim. Şimdi kimbilir neredeler.

Size Bir Şey Anlatacağım

Efendim malûmya «Ne malûm?» insanlar bu dünyada neşeli bir vaziyette bulunmak için meselâ sinemaya, tiyatroya, buna benzer «yâni sinema tiyatro gibi» yerlere giderler. Şimdi siz «Peki ama bunu söylemiye ne lüzum var?» diyeceksiniz. Biraz sabır edin de anlatayım.

Neyse uzatmıyalım «uzatırsan ne olur yâni?» bende size neşenizi rahat rahat bulmanız için böyle yazılar yazacağım. Okursunuz her halde?.

Şimdi meselâ size Arif Beyin küçük oğlu Cevatın Sünnet düğününde çıkan kavgayı anlatsam... Yok belki alâkadar olmazsınız. Belki de kavgayı sevmediğiniz için sizi sarmaz. Durun... Yahutta bizim pikap Mehmedin yüze yüze Ortaköyden Burgaya kadar nasıl gittiğini... Daha pilâjlar açılmadığı için sizin denize erken başlamanızı istemem.

İlle size bir şey anlatacağım. Zorla değil ya... Tamam buldum. Bakın anlatayım da görün. Dinliyorsunuz değil mi?

Neyse efendim ben bir gün kapalıçarşıda yorgancılar tarafında dolaşıyordum. Niye yorgancılarda dolaşıyordun da koltukçularda değil. Onu ben de pek bilmiyorum. Belki bir yorgana ihtiyacım vardı...

Tam ben böyle yataklar yorganlar ve onların akla getirdiği insana hicap veren mevzular üzerine dalga geçerken yanımdan bir kadillâk geçti. «Ben çok güzel hanımlara kadillâk» derim. Ben benim 26 Fordu hemen gazlayıp kadillâkın arkasına düştüm. (Not: Ben kendime Ford derim. 26 doğumlu olduğum için Ford 26 model». Neyse kız floresan ışıklarının altında pırıl pırıl yürüyordu. Bu kızın rengi yeşildi. Benim Ford tam gaz arayı kapattı. Kızın omuz başına doğru hafifçe öksürdüm. Kız oralı bile olmadı. O zaman «Aşk yarası» romanından bazı satırları kıza okumaya başladım. Kız da o kitabı okumuş ki gene boş veriyordu. Bu sefer klâsik bir eser seçtim «Vadideki zambak». Galiba bu eser kıza biraz ağır geldi ki Beyazıtta bir gazoz içti. Tabii ben de içtim. Açık konuşayım «Balzak» bana da ağır gelmişti.

Kız Lâleliye doğru yürüyordu. Bu sefer Orhan Boran'ın filimlerde Ava Gardner'e söylediği cümleler döktürdüm. O da olmayınca. Kızın kulağına «Aptullah Yücenin» bir şarkısını usulünde geçmiye başladım. Tuhaf bu şarkı tuttu. Kız «bir daha isterim» der gibi baktı. Artık iş yola girmişti. Fakat olur mu bu? Kız çok keskin bir virajla yol üstündeki apartmanlardan birine daldı. Ben de orada kaldım. Hemen binayı uzaktan kazmaya başladım. Ne kadar geçti bilmiyorum. Kız elinde bir tepsiyle dışarı çıktı. Fakat o şimdi kadillâk filân değil buz gibi 36 model bir şavrole idi. Kız karşıya doğru geçerken, Bu evden bigudili «evin hanımı» bir baş uzandı ve kıza sibemol üzerinden bağırdı. «Kız Hafize, fırıncıya söyle, kurabiyeleri yakmasın» Ben bu lâfı duyunca derhal birinci vitesle Beyazıta doğru yollandım. Kusura bakmayın ama bir türlü mütevazi olamıyorum.

S. S.

VEDA

YAZISIZ

SEÇME SÖZLER

Bir yumruk atarsam görürsün.

Boksör

Ütülü pantalon ütüsüz gömleğin altına giyilmez.

Pelikan Kola Evi

Ağzımızın tadını bozmıyalım.

Glikoz

Yalnız ölmek, yalnız yaşamaktan daha iyidir.

Münzevi

Eski fikirleri çöp kutusuna atınız.

Ahmet Yenifikirlier

Ağır ağır çıkacaksın bu merdivenlerden .

Kalp mütehassısı

Deniz engin bir sudur.

Vakıflar İdaresi

Bir şeyin kenarında durmak daima tehlikelidir.

İrtifa yüzbaşısı

Dokuzun bittiği yerde on başlar.

On

Sana elimin tersiyle bir tane vurursam.

Hadi vursana

RESSAM — SİZİN PORTRENİZİ YAPACAKTIK Dİ Mİ..

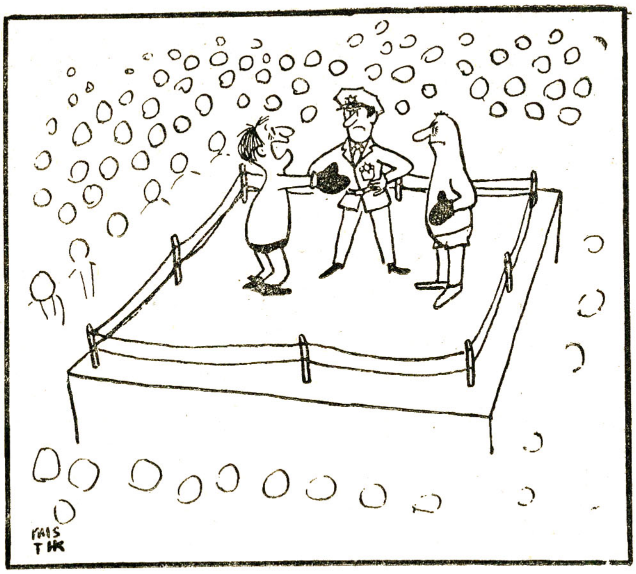

— ABİ VALLA ÖNCE O VURDU!...

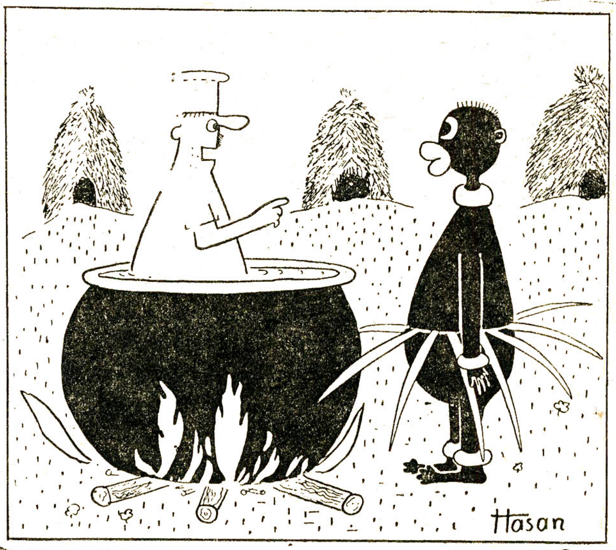

— KAYNAMAYA BAŞLADIKTAN SONRA SOĞANINI KORSUN YUMURTALARI DA KIRDIN MI...

mektup örnekleri

Robensondan arkadaşı kamarot Fevziye.

Kardeşim Feyzi;

Ben romanda yazdığı gibi fırtınada batan vapurdan sağ salim kurtulabildim. Denizde benden ve bir de kırık direkten başka kimse yoktu.

12.5 saat kadar yüzdükten sonra karaya çıktım. Daha çıkar çıkmaz gümrük memurları bavullarımı aradılar ve sigaralarımı, çakmağımı, pipomu aldılar. Neyse ben boş verdim. Orda duran bir adama Robenson olduğumu, kendime bir ev yapmak mecburiyetinde bulunduğumu, bu evi yapmak için lâzım olan inşaat malzemesini nereden alacağımı sordum. Herifte bana ilerdeki bir dükkânı gösterdi. Oraya gittim. Tüccar olacak herif kum, kireç, kereste, çivi, cam, kiremit, tuğla gibi şeyler için bana tam 125.000 lira vermemi söylemez mi. «Yahu ben Robensonum deyince», «— Ne yapalım, şimdi her şey pahalı dışardan bir şey gelmiyor» dedi.

Tabii mecburen aldık. Tam adanın kıyak bir yerinde inşaata başlarken bu sefer iki herif gelip. «— Ulan, elâlemin yerinde inşaat yapmıya utanmıyormusun? Burası Mebus Osman Beyin yeridir» dediler. Yâni senin anlıyacağın adanın neresine gitsem. Arsalar ateş pahasına... Elimdeki malzemeyi de yarı fiyatına sattım. Şimdi adanın burnunda baraka evleri yapılıyor, belki oraya kapağı atarım. Sana bu mektubu Bahri Kebir otelinden yazıyorum. Bana hemen 150 lira gönder, hiç param kalmadı. Selâmlar.

Robenson

AFFEDERSİNİZ

Selâhattin beyi bir ziyafete dâvet etmişlerdi, fakat âdetini bildikleri için tenbih ettiler.

— Bir iki kadeh içince açık saçık hikâyeler anlatmağa başlama sakın! Bilhassa boynuzlu adam hikâyesi, çünkü ev sahibi bu bapta oldukça namlı.

Selâhattin bey kabul etti. Fakat birkaç kadeh içince betmûtad başladı:

— Bakın sizlere boynuzlu bir adamın hikâyesini anlatayım...

Fakat ayağına arkadaşından bir tekme yeyince birden toparlandı ve ev sahibine döndü:

— Ah affedersiniz beyefendi!.

AÇIKGÖZ

Meşhur kalp mütehassısı ilk vizite ücreti olarak yüz diğerleri için yirmibeşer lira alırdı.

Yüz lirayı vermek istemiyen bir hasta ikinci gidişiymiş gibi muayenehaneye girdi.

— Doktor, işte yine ben geldim!

Doktor iyice muayene etti:

— Çok güzel, geçen sefer söylediğim ilâçlara devam edin!

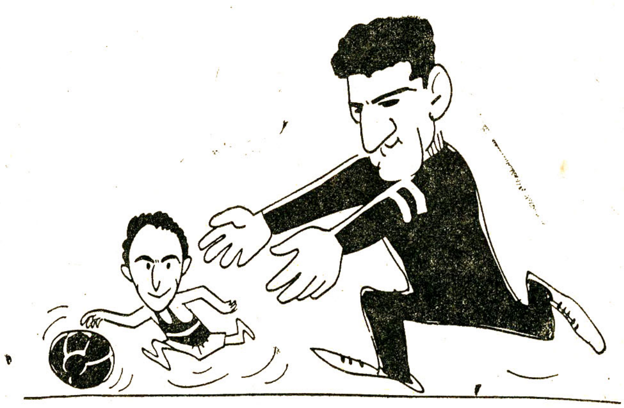

TÜRK MİLLİ BASKETBOL TAKIMI ANTRENÖRÜ SAMUEL FOX VE YARDIMCILARINDAN OSMAN A. KERMEN.

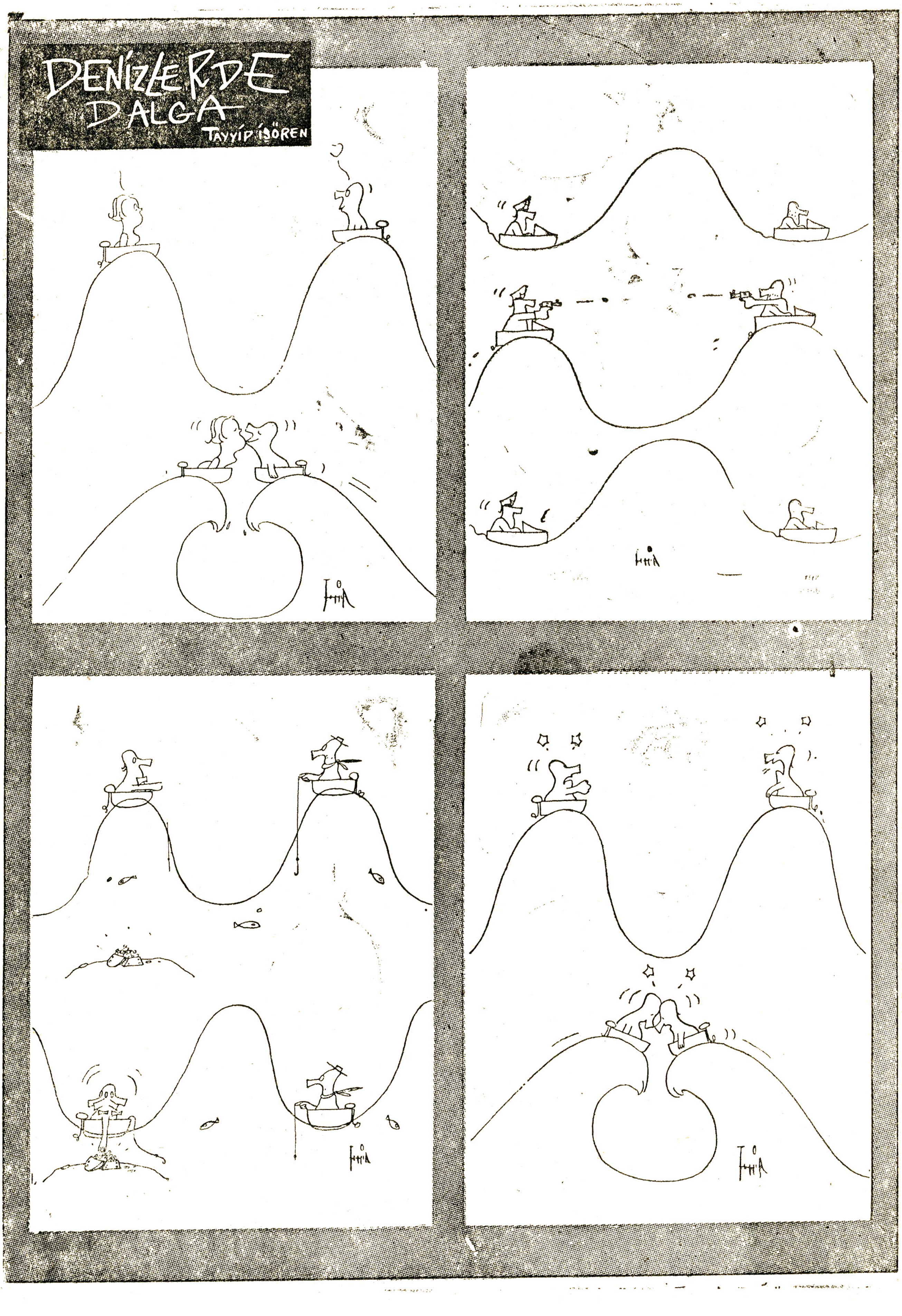
DENİZLERDE DALGA
TAYYİP İSÖREN

BİR ADA KARİKATÜRÜ

Fahrettin Kerime Açık Dilekçe

Belediye Reisliğinin Birinci katına;

Bendeniz, Büyükadada yerli yabancı turistleri gezdirmekle ödevli, insanların her türlü eziyet ve işkencelerine dayanmayı göze almış eşek soyundan bir yaratığım.

Belediye emirlerine itirazsız riayet edenlerden, yasaklarınıza harfi harfine boyun eğenlerden olduğumu elbet bilirsiniz. Elimizden, ayağımızdan geldiği kadar (aşk saadetlerimiz hariç) klâkson yasağına bile ses çıkarmamaktayız.

Hal böyle iken, tam sezon başında, kaloriye, vitamine ihtiyacımız olduğu bu aylarda, niçin ekmeğimizle oynamaya kalktınız.

Bu yüzden hem midelerimiz hem sinirlerimiz, hem de moralimiz bozulmaktadır. Arkadaşların inatçılıkları günden güne artmakta, durmadan dırlamaktadırlar.

Bunun tek sebebi, insanlara lâyık gördüğünüz ekmeklerin bizlere de gıda yerine zorla yedirilmeğe kalkışılmasıdır. Bilirsiniz ki bizler insanlar kadar her şeye mütehammil değiliz. Midelerimiz daha nâzik ve daha hassastır. İçinde bir avuç arpa olusu, o ekmek adı verdiğimiz şeyleri yememizi icap ettirmez. Hazım cihazımız, o ne idüğü belirsiz, rutubeti fazla, yarı çiv, yarı pişmiş deve hamurlarını eritmeğe elverisli değildir. Biz ne insanız ne de deve! Arkadaşların bugünlerde sinir sisteminin bozulması neticesi, huysuzlaşmaları yüzünden kazalar da artmaktadır. Sizin ruh doktorluğu, akıl mütehassısılığınız olmasa bunları asla açacak ve tedavisini isteyecek değildim. Tek kelime ile, biz büyük krizler içindeyiz!

Sizden ricamız: Arpa miktarını bir avuç daha arttırarak paçalı düzeltmenizi, küflü, bozuk ambar süprüntüsü buğdaylardan kurtararak, katıksız, pişkin, ekmekler istiyoruz. Bilhassa içindeki tuz miktarına dikkat etmenizi de ayrıca rica ediyoruz. Malûmunuz olduğu gibi, bu aylar Adamız da susuz kalır, yalaklarımız kurur. İnsanlar istihkakımız olan suya da el uzatırlar. Ekmeklerimiz de tuzlu olursa susuzluğumuzun dayanılmaz bir hal alacağını siz de kabul edersiniz. Dili damağı çatlayan arkadaşlar inatçılığı, huysuzluğu büsbütün ele alacaklar, bütün yasaklarla birlikte klâkson yasağını da ayaklar altına alacaklardır.

Hülâsa Reis Bey,

Biz başkaları gibi her şeye mütehammil değiliz. Nalımızla, mıhımızla oynadınız. Ekmeğimizle suyumuzla oynamayın.

Lüks ekmek mi yapacaksınız, ekstra ekmek mi? O insanların yiyeceğini bizimkinden ayırın da aramız bozulmasın. Yüzyıllardır geçinip gidiyoruz. Ekmek yüzünden birbirimize girmiyelim.

Belediyenin ilgisizliğinden çiğnenmiş haklarımızı kurulumuz vasıtasiyle almak zorunda kalacağımızı üzülerek arz ederim.

ADRES :
Büyükada, Büyüktur
Merzifonlu Karaduman

DAKTİLO — NE YAPAYIM ALIŞKANLIK... ESKİ PATRONUM ŞİŞMANDI!...

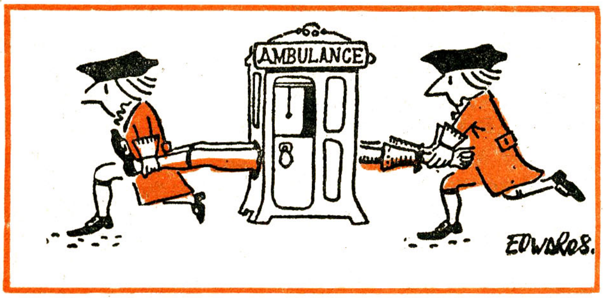

CANKURTARAN

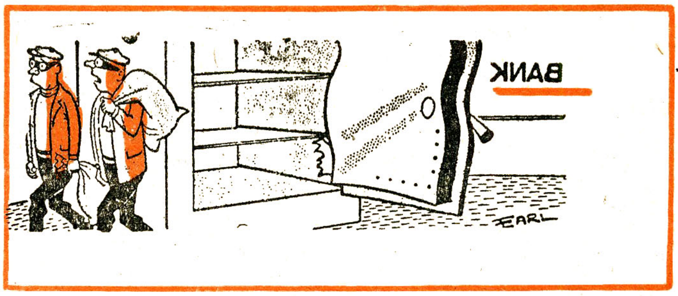

— ŞİMDİ BU PARALARI MUHAFAZA ETMEK İÇİN EMİN BİR BANKA BULMALIYIZ...

Şiirle biraz olsun ilginiz var mı? Yani dergilerde, sergilerde alt alta dizilen yazılara gözünüzün kuyruğu ile bakıp gülecek kadar küçük bir sempati gösterebiliyorsanız, mutlaka arkadaşımı tanıyacaksınız!

Matinelere gider misiniz? Matinelerde ince bıyıklı bir şaire hiç rastlamadınız mı? «Ama hangisinin bıyığı kalın ki...» diyeceksiniz, Bizimkinin bıyıkları mısraları kadar ince ve bir cetvelle çekilmiş gibi düz ve düzgündür. Saçları da kimseninkine benzemez. Alnından başlıyarak tâ ensesine, hattâ yakasına, yakasından içeriye dolaşarak kimbilir daha aşağılara kadar uzanıp gider.

Peruka gibi yapışmıştır başına. Şiirlerini okurken sağ elinin parmakları saçlarını arkaya doğru tarar durur.

Şiirleri uzun değildir. başlamasiyle bitmesi bir olur. Son mısrada mutlaka bir espri vardır. Ama çoğu zaman bu espri güme gider. O ne yapsın siz anlamazsanız!

Tanımadınız arkadaşımı. Yazık, şiirle hiç ilginiz yok demek. Şiirle ilginiz olsa bile günün şiir hareketiyle ilgili değilsiniz şu halde. Karikatür sergilerine de mi gitmezsiniz? Hani harita kalemiyle çizilmiş lekesiz, mürekkepsiz hattâ yazısız karikatür görmüşsünüzdür sergilerde. Tipleri her yerde her memlekette görülebilen tiplerdir. İtalyada, Fransada, Amerikada... plâjda, sinemada, sokakta, gökyüzünde, su üzerinde, taş devrinde, Büyükadada, küçük adada. Nerden alınırsa alınsın, bu topraktan alınmış olmasın da... «Canım bunların hangisi öyle değil ki?» diyeceksiniz. Haklısınız! Arkadaşımın eserleri biraz farklıcadır. Meselâ hepsinde de kadın vardır ama, bizimkinin kadınları bakır tencere gibidir. Dibinden kapağına doğru iki zıt yuvarlaktan ibarettir. İçinde fıkır fıkır bir şeyler; durmadan kaynamaktadır. Bunları dergilerde de görmediniz demek. Belki sinemadan tanıyacaksınız arkadaşımı. Yerli filimlere de mi gitmezsiniz. Karikatürde vermeğe çalıştığı züppe âşık tiplerini beyaz perdede canlandırmasını da bilir.

Bu iş için fazla makyaja, aksesuara hiç ihtiyacı yoktur. Yeşilçam sokağından geçerek filmin havasında günlük kıyafetiyle girmesini bilir.

Şunu belirteyim ki tanıyıp tanımamanız arkadaşımın şöhretine hiçbir şey ekleyecek değildir. O kendini, tanıtmak istediklerine çoktan tanıtmış; şöhretin

taze meyvalarından zamanında çimlenmeğe başlamıştır. Kıskanç bir kocamısınız, Zeki Müren, Muzaffer Tema hayranı bir kızınızda mı yok. Ortaokuldan ayrılma Esat Mahmut hayranı bir daktilo sevgili de mi edinemediniz. Ona sorup öğrenebilirdiniz arkadaşımı. Vah vah! Yok demek.

Canım, arada sırada yerli filmlere de gidin, matineleri kaçırmayın, Sergilerde bir görünün, gülmek, eğlenmek için mutlaka beyanat mı dinlemeniz lâzım.

Uzatmıyalım. Geçen gün bu arkadaşa rastladım. Beni uzaktan görür görmez:

«Kitap çıkarıyorum!» dedi. «Kırk şiir yazmıştım, bomba gibi!»

«Çıkar artık...» dedim, «Tam zamanı!»

«Teker teker kendi elceğezimle resimlemişim».

«Resim mi, karikatür mü?» diye sordum.

«Bence ikisi arasında hiç fark yoktur! Kitabım renkli olacak. Kuşe üzerine.»

«Kâğıt buldun mu? dedim.

«Daha mühimmini buldum, para!»

Arkadaşım alçak gönüllülük etmiş. Meğer paradan daha mühimmini bulmuş. Zengin, sanat ve gençlik âşıkı bir hanımefendi ile tanışmış:

Altı ay sonra kitabını gördüm. Beş bin kitaptan birini de bana göndermeyi ihmal etmemiş.

Bir akşam Beyoğlunda rastladım. Tebrikten sonra:

«Satılıyor mu|» dedim. Yarasına dokunmuştum.

«Sana yalan söyliyemem» dedi. «Satılmıyor!»

«Hele sabırlı ol!.. Daha duyulmadı...» diye teselliye kalkıştım.

«Bekliyemem!» dedi. «Sergi açacağım. Kitabımdaki şiirlerden, resimlerden bir şiir ve resim sergisi...... Galeriyi tuttum bile... Bu ay başı... Beklerim.»

Sergisine de gittim. Bildiğim şiirler, gördüğüm resimlerdi. Sergide kimseler yoktu. Açılış gününden kalan votkaları çektik. «Anlamıyorlar!» dedi. Sanattan anlamıyorlar. Bir Sophia Loren tipi getirdim ki kimse farkında değil. Benim bir hatam oldu. Kadını şiirime tuvaletle soktum. Halbuki çırılçıplak girecekti.

«Çırılçıplak da olsa kadının karikatürü olmaz. Ken-

disini, canlısını sokmalıy - dın şiire!»

Bunu niçin söylediğimi bilmiyorum. Votkayı fazla kaçırmış olabilirim. Fakat bu söz arkadaşımı çok düşünürdü. Bir aralık gale - riyi bir uçtan bir uca ar - şınlıyarak:

«Buldum!» dedi. «Böyle şiir ve resim sergisi olmaz. Sergiye kadını sokmak lâzım, haklısın!»

Galerinin kapısını çekip meyhaneye gittik.

Aradan çok geçmedi. Arkadaşı Sirkeci Garında gördüm.

«Hayır ola» dedim. «İtalyaya mı yolculuk|»

Omuzunda büyük bir fotoğraf makinesi vardı. Tam bir plâj kıyafeti. Kısa kollu gömlek... Spor pantalon ve delikanlı papuçları:

«Florya'ya gidiyorum!» dedi. «Kız beğenmeye!».

«Evleniyor musun yok - sa!» dedim.

«Ne evlenmesi! Sergi hazırlığı yapıyorum|»

«Hani boyaların, kâğıtların?»

«Makinem var, kâfi! Tam otuz iki kız seçtim. Kırk tane olacak. Kırk şiirim vardı ya... Her kıza bir şiir.»

«Yâni sergideki resim - lenmiş şiirlerini bu kızlar mı teşhir edecek?»

«Anlıyamadın! Halbuki fikri de sen vermiştin bana.»

«Anlar gibi oluyorum!»

«Ben herşeyden önce büyük inatçıyım. Kitabım güzeldi, okumadılar. Sergim hârikaydı, gelmediler. Bak şimdi aynı şiirleri, aynı resimleri nasıl beğenecekler

«Nasıl olacak bu?»

«Gel de gör!»

Bir hafta sonra bir davetiye aldım, «Kırk Kadınlar Şiir ve Resim Sergisi» ne çağırılıyordum.

Galerinin önü tıklım tıklımdı. İçerde maç bileti dağıtılsa, kahve verilse bu kadar kalabalık olmazdı. Giren bir daha çıkmadığı için tam üç saat kapıda bekledim. İçeri girdiğim zaman gördüğüme inanamamış - tım. Aynı boyda, hemen hemen aynı güzellikte tam kırk kadın, duvarlara bir uçtan bir uca sıralanmıştı. Hepsinin arkası dönüktür ve sırtlarına kitabındaki kırk şiir yazılmış ve resimlenmiştir.

Serginin kapanma saatine kadar kaldım. Vakit gelmiş geçiyor, kimse çıkmak istemiyordu.

Galeriyi bir polis ekipi boşaltabildi.

Arkadaşı kapının önünde yakalıyabildim. Etrafını gazeteciler sarmıştı. Bir film şirketi serginin enteriyörü için halkın boşalmasını bekliyordu. Kapının önünde, saltılmayan beş bin kitaptan büyük vitrinler yapılmış; iki tezgâhtar kız, harıl harıl satış yapıyordu.

Arkadaşa sokuldum, tebrik edecek kelime bulamıyordum. O pişkin bir ar - tist yırtıklığıyle:

«Ne haber!»

Dedi. Bir şey sormuyor, cevap veriyordu. Sonra kulağıma eğilerek ilâve et - ti:

«Nihayet sanatı mı anlayabilecekler!»

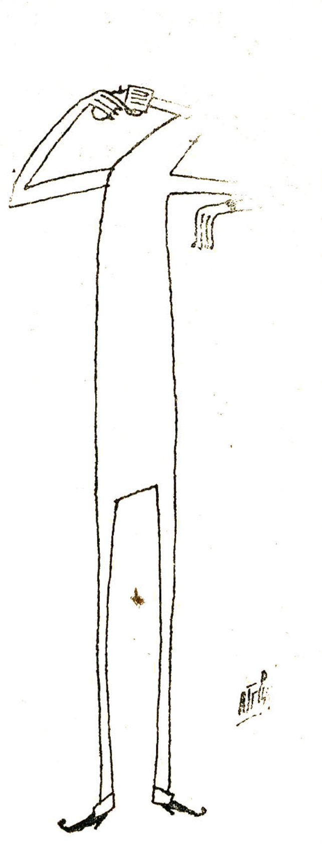

YAZISIZ

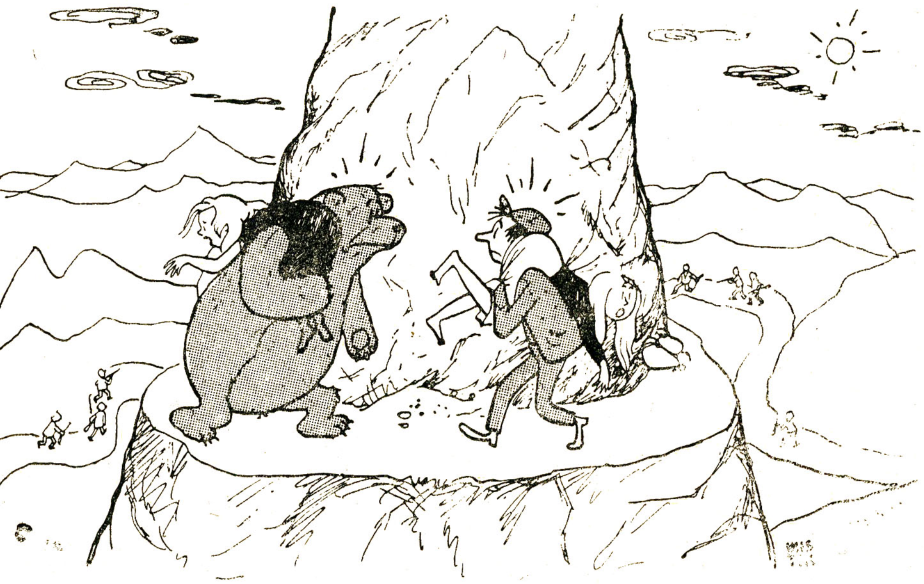

YAZISIZ

PİCHARD'ın KIZLARI!..

ERKEK– OH! NİHAYET BİR SERAP!!!

ERKEK– SEVGİLİM, GÖRÜYORSUN YA BİZ BİRİBİRİMİZİ TAMAMLIYORUZ!!

KIZ– HATIRLADINIZ MI, DOKTORCUĞUM? GEÇEN SENE BENİM UTANGAÇLIĞIMI TEDAVİ ETMİŞTİNİZ.

–DÜŞÜNDÜM TAŞINDIM.. SİZE EN MÜNASİP HEDİYE OLARAK ŞU BİLEZİĞİ BULDUM!!

Bayan Buket bir arkadaşına anlatıyor:

«Nââpîîîm şekerim, düşündüm, taşındım bu hayatın sonu yok. Herif dangalağın biri ama para babası... Elimi bir cebine attı mı deste deste binlikler çıkıyor. İhtiyarlığına ihtiyar, kendisi elli diyor ama, su içinde altmış var. Ben de ağucuk bebek değilim ya, otuzumu bitireli hanidir. Senden de mi saklıyacağım? Ne olacaktı sonu şekerim? Onun evinde çalış, bunun evinde çalış. Çeşit çeşit herifle uğraş. Züppelerde iş yok bir kere.

Herif bu apartmanı dayadı döşedi. Bak bu küpelere on bin lira verdi. Bu saati de bana dört bine aldı. Senin anlıyacağın kaz gibi yoluyorum işte!»

Eski adıyla Süleyman Ağa, yeni adıyla Süleyman Bey bir arkadaşına anlatıyor:

Başka netçeen be bilâder. Düşündüm, daşındım, bir çıhar yolunu bulamadım. Biliyom, garı oynah emme ucuza geliyo... Geçen günü guyumcuda bir güpe gormüş, illen isterim deye dutturdu. Gaça? didim, beş bin, didi. Benim şerefimnen mötenasip değel, ben garıma beş bin kâhatlık âdi güpe doktırmam, didim. Bizim yağcı Vangel'e «Ülen Vangel, guyumcu roluna çıkacaksın. Ben sana tilefon idincek, şu güpeleri al, gel, fiyatını on bin, dirsin» didim. Garının yanında açtım tilefonu, «ora guyumcu fışmekân mı?» didim, «Een lökü̈s, en ekistıra güpenizi alın, gelin!»

Vangel, bir eyi numara yaptı ki... Garı bal gibi yuttu.»

Bayan Buket arkadaşına anlatıyor:

«Aman şekerim ben o küpelerin, iki buçuk liralık âdi şeyle rolduğunu hemen anladım ama bozmadım. İlâhi, hiç bozar mıyım? İnşallah bir nikâh kıydırayım, sen o zaman gör. Ben onun başına daha ne çoraplar öreceğim. Dur sen. Kaz herif, beni enayi zannediyor. Ayol, bunca yıldır kaşarlanmışım, bu kart herife kazıklanır mıyım ben? Akşam eve gelip, şuraya uzanıyor. «Hani benim kozalağım? Hanimiş kozalağım?» diye iltifata başladım mı, keyfinden eriyor. Herif Kaarun kadar zengin. Yoksa kahrını çeker miyim? Şimdi o bana ille de nikâh diye tutturmuş. Ben gûya nazlanıyorum, ağırdan alıyorum. «Benim sana güvenim yok» diyorum ki, büsbütün üstüme düşsün. Anladın mı? Vallahi onun bunun eğlencesi olmaktan bıktım artık. Ha basıldık, ha basılacağız, diyerekten az heyecanlar mı çekerdik şekerim? Hele bir de heriften bir de çocuk peydahlarsam, iyice bağlarım.»

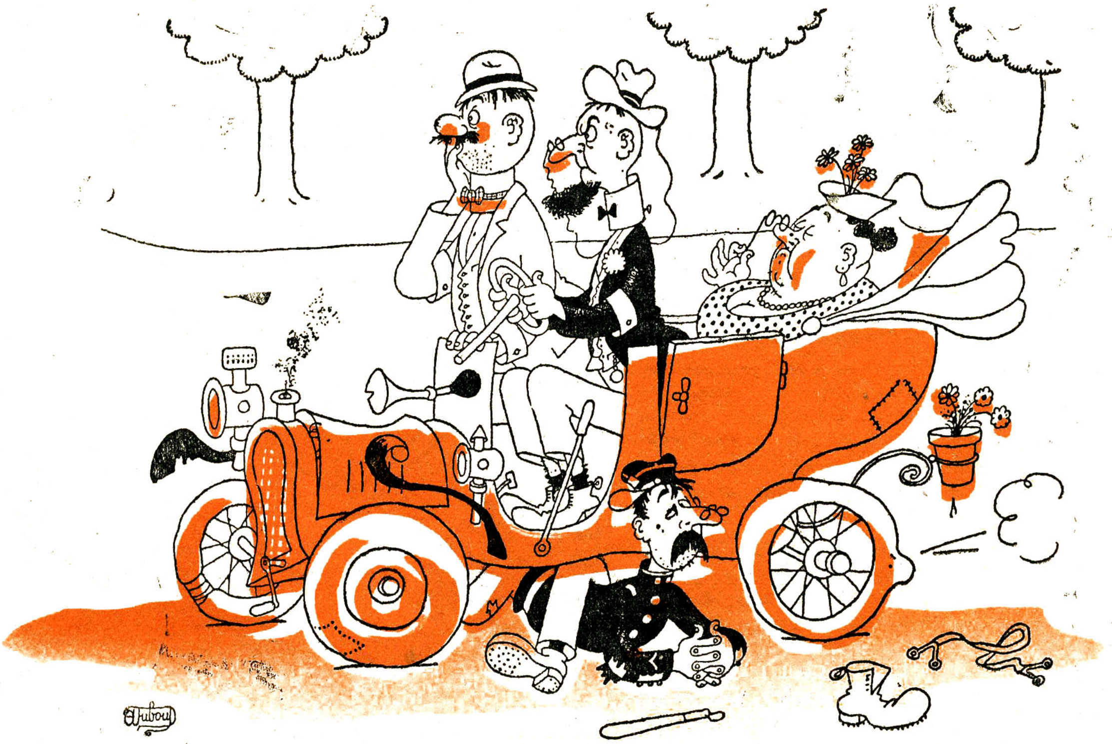

— ETRAFTA SEYRÜSEFER POLİSİ GÖRÜYOR MUSUN?

«Le Rire»den

Eski adiyle Süleyman Ağa, yeni adiyle Süleyman Bey bir arkadaşına anlatıyor:

«Vallaha gardaşım, garıyı, seni nikâhıma alacağım deyı gandırıyom. Böyle dimesem gaçacak. Şinci eşşek kibi çalışıyo. Yemeğimi bişiriyo, çamaşırımı yıkıyo... Bekârlıhtan çok ucuza geliyo... Gozelliğine de, Allah için gozel... Birez yaşlı. Gendisi otuz diyo ya, sağlama gırh var. Varsın ossun. Meşhur meseldir. Garı gısmının olgunuyla dolgunu.

Derdi gunü benden bir çocuk peydahlamak...»

Bayan Buket bir arkadaşına anlatıyor:

«Ah şekerim, o ihtiyar herifin çocuğu olur mu? Ben ona «Maşallah tosun gibisin!» dedikçe bayılıyor. Herifin mezhebi geniş. Tam liberte...

Gezmeme, tozmama karışmaz, gelenime gidenime ses çıkarmaz. Kaç defa yakaladı da oralı bile olmadı. Çocuk olsun da, kimden olursa olsun. O çocuğun babası olacak, ben de onun mirasına konacağım. Maksat herifi avutmak. Yaa, işte böyle şekerim.»

İsmail Bey bir arkadaşına anlatıyor:

«Avucunu yalasın... Ben evlenebilir miyim? Bir kerem evliyim, olmaz. Sonram o garı çok ehtiyar gardaşım. Ben onu seniğlen evlenecem deyi gandırıyom. Töbe, töbe...

Beni ehtiyar belliyo. Gendimi mavzustan ehtiyar gostetiyom. Böğün yarın ölecek deyi beklesin yatsın. Evlenicem, arhadan ölecem, garı da mirasıma gonacak. Mirasımı bulursa gonsun, metelik yok. Oğlumun bapuçları galır ona... Dangalah garı, beni zengün biliyo, emme yutturuyom.»

Bayan Buket arkadaşına anlatıyor:

«Ayol, ben o herifin meteliksizin biri olduğunu bilmez miyim? Daha ilk günden anladım. Zibidinin biri, aklı sıra kendisini bana zengin diye yutturacak. Dağın ayısı... Ama, ne yaparsın kardeş, artık piyasada geçmiyorum. Namuslu aile kadını olmaktan başka çare yok. Bütün bunlara işte onun için katlanıyorum. Yoksa aklımı peynir ekmekle mi yedim ben? İnsan evli olunca, erkekler nedense daha çok üstüne düşüyorlar. Ben şimdi, parası için zengin ve ihtiyar bir Hacıağa ile evlenmeğe mecbur olmuş zavallı bir kadın rolü oynuyorum. Erkekler de bundan faydalanmağa çalışıyorlar. Eskiden olsa, vallâhi yüzüme bakmazlardı, şimdi peşimde koşuyorlar. Hem hepsi de zengin, kibar insan olduklarından böylesi daha kârlı oluyor, hem de hanımefendiliğime toz kondurmuyorum. Yoksa, bilmez miyim şekerim, bu herif hem evli, hem de meteliksizin biri...

Süleyman Bey bir arkadaşına anlatıyor:

Neden mi böyle köylü ağzıyla konuşuyorum? Bundan başka yol bulamadım kardeşim. Diploma para etmedi. Maaşla geçinilmiyor. Senelerce süründüm. Bilirsin, ben çok iyi taklit yaparım. Başladım, köyden yeni gelmiş hacıağa taklidi yapmağa. Bu enayilik rolü bana çok oturdu. Herkes benim gibi enayi bir hacıağayı kazıklamak için üzerime saldırıyor. Ben de kazıklanacakmışım gibi boyuna onları kazıklıyorum. Oooh, gel keyfim gel.. O enayi karı da öyle. Onun sâyesinde gül gibi geçiniyorum. Oğlanı Avrupaya ihtisasını yapmıya gönderdim. Çok iyiyiz şükür. Bütün piyasa avucumun içinde.

Aman gardaşım, sahın benim ne mal olduğumu heç kimseye söyleme. Sağlıcahlan gal, hadi gule gule gardaşım!

HER HAFTA BİR ADAM

REMZİ

Mecmualardaki motosiklet ilânlarına benziyen, otomobil, motosiklet gibi nakil vasıtaları hakkında esaslı bilgiye sahip olan, elleri daima motor yağı renginde olan. Bıyıklı, Şile yolunda arkasına aldığı kızla otobüslere fiyaka yapan, arkadaşları arasında «motor» lâkabiyle çağırılan, sinemada hep motor ve otomobilli filimlere giden, motordan indiği zaman etrafında bir kere dolaştıktan sonra eve giren, kışın meşin başlık, gözlük, deri ceket, ve kilot pantalon giyen, çarşıdan aldığı öteberiyi motora atıp eve getiren, sepetli motosikletleri sevmeyen, çünkü kızları arkasına almayı seven bir adamdır.

Remzinin odasının duvarında bir çok motosiklet resimleri bulunur. Bu resimlerin arasında Remzinin motor üzerinde Neclâ ile beraber çekilmiş büyük bir resmi vardır. Remzi ayni zamanda çakmak ta tamir eder.

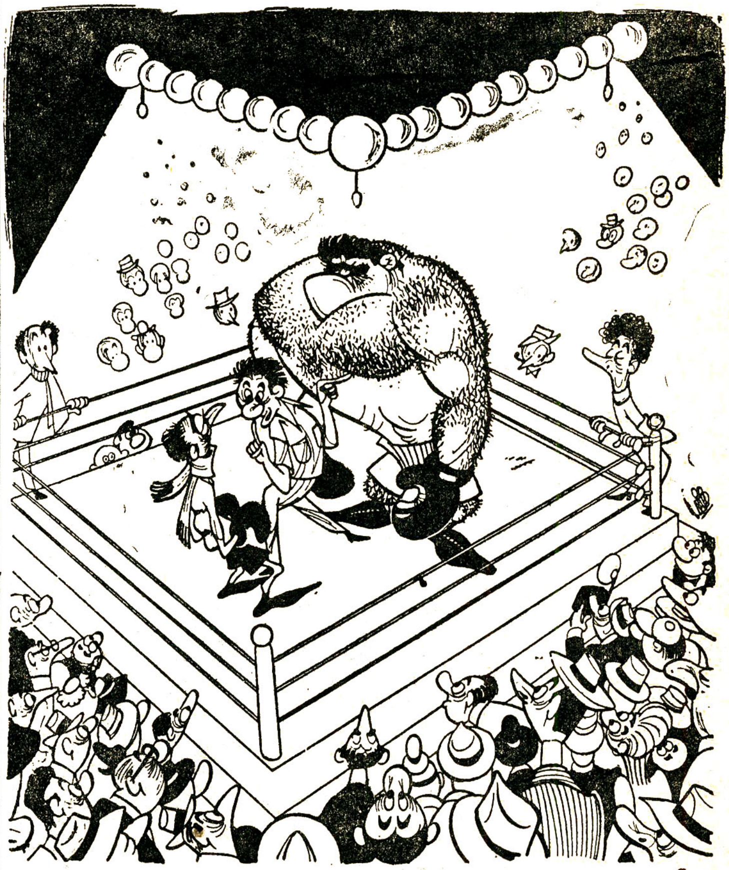

SAĞDAKİ BOKSÖR — MADEM BUNA İNSAN DİYORSUNUZ BİRKAÇ LÂF ETSİN DE GÖRELİM...

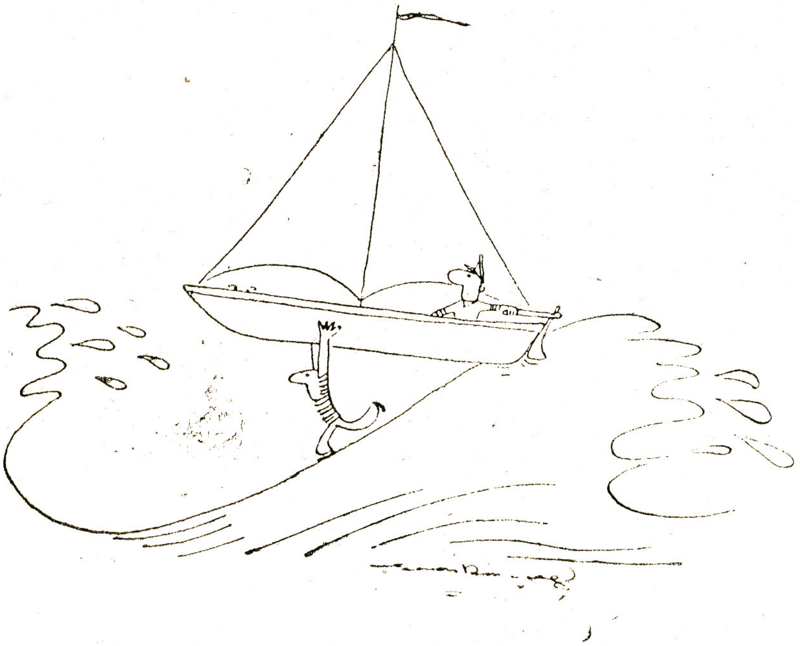

M. ŞADİ DİNÇÇAĞ

1938 senesinden bu yana muhtelif dergilerde karikatürlerini neşreder.

Bafralıdır, 1944 senesinde Teknik üniversiteden mezun olmuştur. Evli olup bir erkek bir kız çocuğu ve bir de folksvogen'i vardır. Halen karayolları I. Bölgeye dahil Bilecik yolunu inşa ettirmektedir, mesleğini çok sever, en büyük arzusu döviz bulup Avrupada yol estetiğini etüt etmektir. Kendisi mühendis olduğunu söylemekte ise de iyi bir karikatürcüdür.

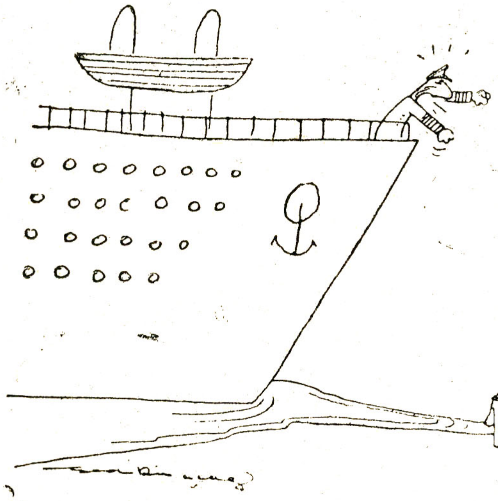

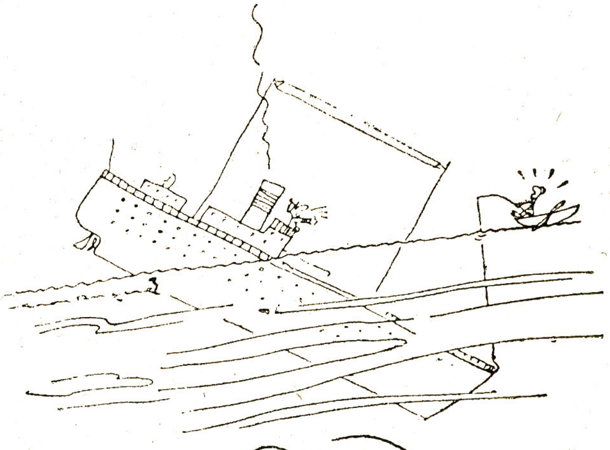

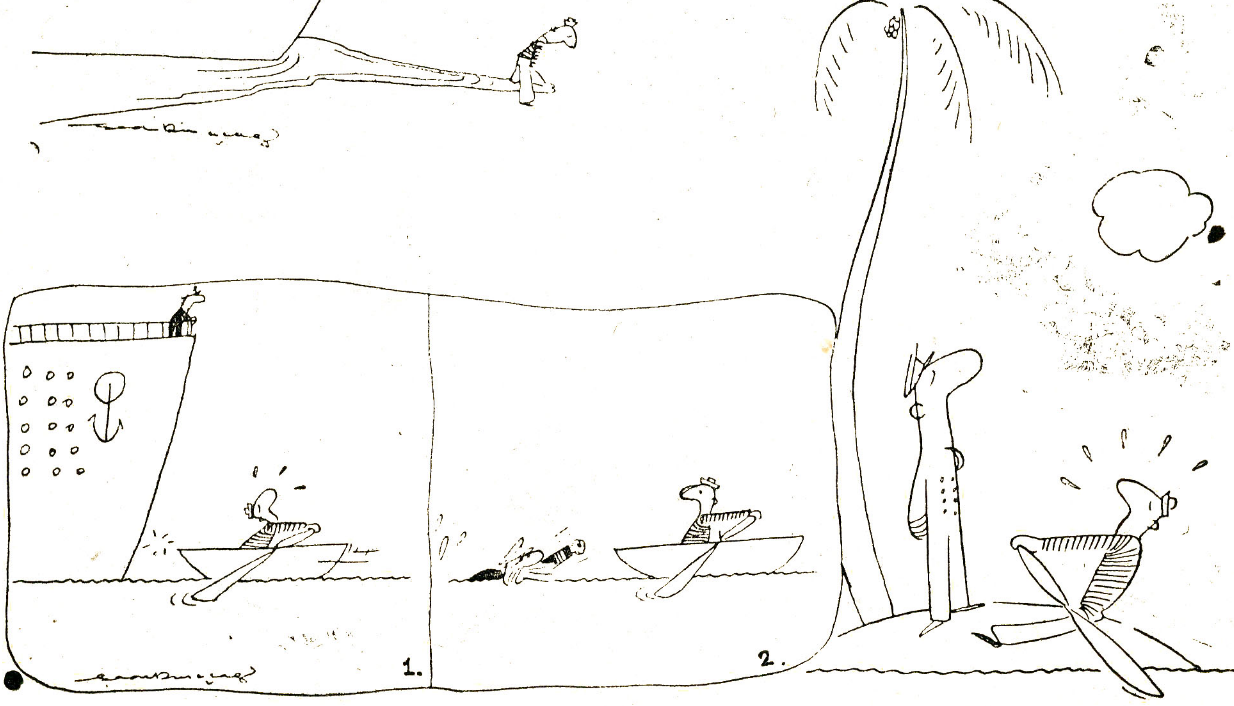

MÜFETTİŞ

RESİMLİ ROMAN

TURHAN SELÇUK
BÜLENT ORAN

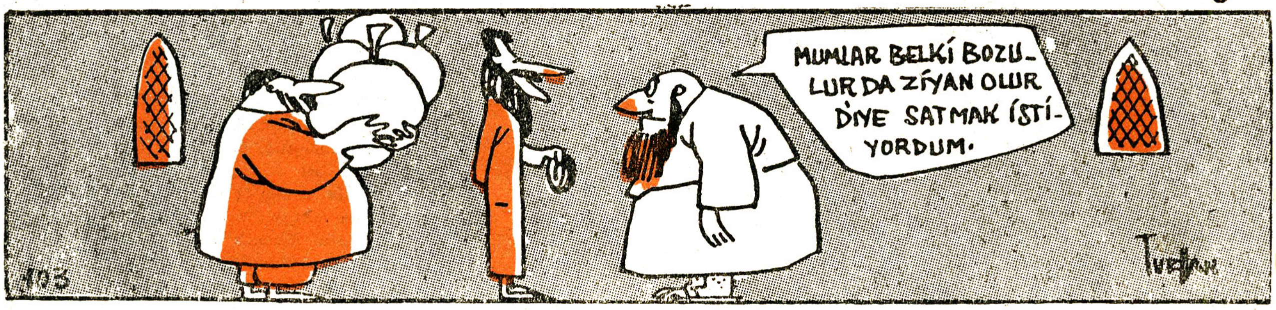

103 — Müfettiş önce ticari fasılla ilgilendi. Baş Rahib'e, «Siz din yerine ticarî bir meslek edinseydiniz daha kârlı çıkardınız. Çünkü bir takım budalaları kazıklamak Tanrıyı ka feslemekten daha kolaydır». Baş rahip de bir genel müfettiş kandırmanın Allahı aldatmaktan bile zor olduğunu düşünerek yaltaklanmağa başladı.

104 — Baş rahip tecrübeli bir adam olduğu için, bir müfettişin dua falan gibi şeylerle Tanrı kadar ucuza memnun edilemiyeceğini bildiğinden, «Şu mukaddes şamdanları size hediye etmekle bahtiyar oluruz.» dedi. Müfettiş, şamdanların mukaddesliğinden ziyade gümüşlüğünü dikkate alarak kabul etti.

105 — Sıra genç papaza geldiğinde, günahı çıkarılan kadın giyinmişti bile. Klestakov, «Böyle güzel hanımlarla başbaşa kalabileceğimi düşünseydim ben de papaz olurdum» diye düşündü. Sonra da papaza: «Siz hanımların günahlarıyla beraber elbiselerini de çıkarıyormuşsunuz galiba», dedi.

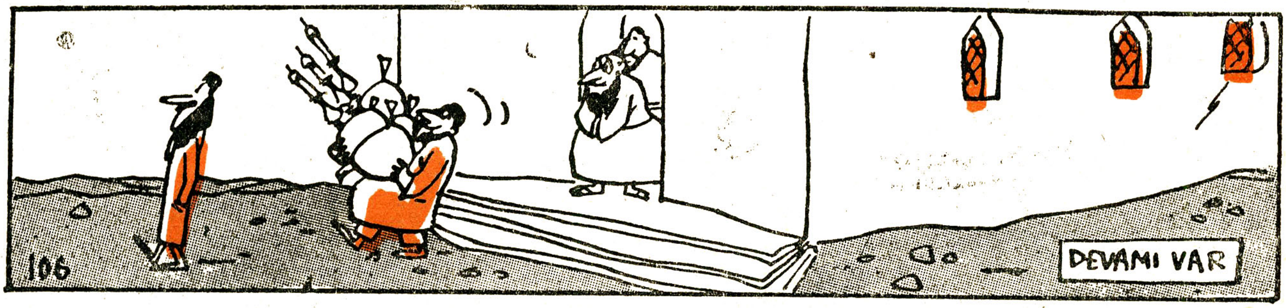

106 — Müfettiş, adresini vererek, «hata işleyen kadınlar dan bir kaçını da bana yollasanız da birazcık ben de günah çıkarsam» dedi. Genç papaz, dağ başında bir kiliseye sürül mek korkusuyla, «Emredersiniz, size kasabanın en güzel günahkârlarını göndereceğim», diyerek haç çıkardı.

MİZAHİ ROMAN: NO. 24

1.

— Elbette, cevabını verdi tahtakurusu. Ben leşler üzerinde geçiniyorum. Benim dişlerim, pençelerim, yahut delici bir gagam olsaydı, insanları doğduklarına pişman ederdim. Bu çelimsizliğime rağmen, geçimimi senin gibi müdafaasız ölülerin sırtından temin edeceğime insanlardan sağlıyorum. Onların kanlarını emdiğimiz, geceleyin en tatlı rüyalarını görürlerken rahatlarını kaçırdığımız için bizlere kahraman hayvan madalyasını vermenizi isterdim.

Kaplanın biri fiyakalı bir kahkaha savurduktan sonra:

— Kahramanlık da pek ucuzladı, diye konuştu. Tahta kuruları da kahramanlık madalyası isteyecek kadar iş ayağa düştüyse bu işten vazgeçmek en iyisi.

Tahtakurusu:

— Ben en iri insanların koyunlarında bile cesaretle dolaşabilirim. Karnımı onun kanıyla patlatıncaya kadar şişiririm. Üstelik de benim yüzümden kaşınıp dururlar. Eğer yer yüzündeki her hayvan bir iş bölümüyle insanlardan bizim kadar kan çekseler, onların kökü silinirdi.

Benim hayretimi çeken şey insanların, bilhassa hepimizin mukadderatını elinde taşıyan Nuhun, bu konuşmaları büyük bir soğukkanlılıkla dinleyebilmeleriydi.

2.

Biz eşekler, nedense insanlara karşı garip bir sevgi besler, hattâ zaman zaman onlara yardım etmekten zevk duyardık.

Ben, şu gemide hayvanlar meclisne girebilecek, hattâ koskoca bir sağlık bakanı seçilebilecek derecede hürmete lâyık bir eşek olmama rağmen ara sıra Nuhun torununu sırtında taşıyarak eğlendirmekten çekinmiyordum. Bazı züppeler bana:

— Sen uşak ruhlusun azizim, diyorlardı. Hayranlığa hürmeti olanların her ne bahasına olursa olsun insanlarla lâubali olmamaları lâzımdır.

Benim bu derece muhafazakâr bir düşünüş tarzına aklım ermiyordu. Onlara:

— Arkadaşlar, biraz geniş düşünceli olmalısınız, dedim. İnsanlık sari, öyle yanlarına gidince hemen geçiverecek bulaşıcı bir şey değildir. Biz hayvanlığımızı bildikten ve kendimize emin olduktan sonra hiçbir insanî tesir altında kalmayız.

Köstebek:

— İşte size süzme bir lâf, diye konuştu. İnsanlık bulaşıcı değilmiş. Ben bütün hayatım boyunca bundan daha sersemce ve bundan daha eşekçe edilmiş bir lâf duymadım.

— Yer yüzü, açık hava, güneş ve yeşil çayırlar dururken yer altında çalışan bir hayvandan ancak bu kadar kötümser bir düşünce beklenebilir, cevabını verdim.

Bu insanlık davası bizler arasında hakikaten halledilemeyen bir problemdi. Bu konu açılınca, eski kırallık devrini hatırlayan aslan, belki cumhuriyetten hoşlanmıyanlar vardı da fırsattan istifade onları elde ederim düşüncesiyle.

— Benim kırallığım zamanında insanın adı bile geçmezdi, diye kükredi. Canım sıkıldı mı su başına gidip bir insan yerdim. Yediğim insanın haddi hesabı yoktu. Midem bozulup doktor, gayet zararlı olan insan etine pehriz sağlık vermeseydi hepsinin kökünü kuruturdum. Ama siz kardeşlerim, bana eski kırallığımı iade ederseniz, barsaklarımın bozulması bahasına bile olsa onları gene yemeğe başlarım.

3.

Aslan İnsanlık bahsini kendi politik heveslerine âlet edince, Başbakan Tilki.

— Hayır diye bağırdı, insanların köklerinin kuruması bahasına bile olsa hiç bir hayvanın kırallığı tekrar istiyeceğini sanmam.

Aslan:

— O sizin hüsnü kuruntunuz, cevabını verdi. Siz Cumhuriyet ilân ettiniz de palavradan başka ne yaptınız. Meclis diye bir gevezelik yurdu kurmuş ha bire çene çalıp duruyorsunuz. Sorarım sizlere, başımıza getirdiğiniz solucan bütün hayatı boyunca bir insan bile olsun yemiş midir?

Tilki:

— Arkadaşımız Aslana her şeyden önce cumhuriyetin medeni bir idare olduğunu hatırlatmak isterim, dedi. Cumhurbaşkanlarının insanları yemekten daha önemli görevleri vardır.

Solucan da:

— İnsan etinden hiç hazetmem, diye konuştu. Bir hükümeti idare etmek için sebze yemek bile kâfidir. İnsan eti hiç bir zaman siyasi bir yemek değildir. Sonra, şunun da unutulmaması lâzımdır ki bir devlet mideyle değil kafayla idare olunur.

Hayvanlarda nedense kırallığa karşı bir korku vardı. Aslandan tarafa çıkan pek olmuyordu. İnsan yemekten hoşlananların dışında kimse onun tarafını tutmadı. Hele cumhurbaşkanının devlet idaresi ve mide hakkındaki felsefi konuşması herkesi memnun etmişti.

— Hakiki bir başkan ancak böyle konuşabilir, deniyordu.

Yalnız, hükümetle arası açık olan bir ağustos böceği:

— Ben sayın solucan hazretlerinin sözlerini maalesef kabul edemiyeceğim, dedi.

4.

Siyasi dalkavuklar, tembel bir şarkıcının koskoca bir devlet başkanına karşı gelmesini, başkanın midesi namına hazmedemedikleri için hemen atıldılar.

— Sen sus...

— Pis şarkıcı...

— Artistleri zaten yok etmeli ortadan.

— Aşağılık bir oyuncu cumhurbaşkanına karşı gelsin ha!...

Ağustos böceği:

— Yaz günlerinde sizlere aşk şarkıları söylerken beni alkışlıyanların bugün aleyhimde lâf etmelerini anlıyamıyorum, dedi. Gerek hükümetin, gerek vatandaşlarımın sanata karşı saygı göstermelerini arzu ederdim. Karınca gibi bezirgânların tesiri altında kalarak sanatkârlar hakkında kötü sözler sarfetmeniz affedilecek bir şey değildir. Sanata hürmeti olmayan bir millet medenî değildir. Şarkı söyliyorsam, bu sizlerin yorulmuş kafalarınızı dinlendirmek arzusuyladır. Müzik ruhun gıdasıdır.

Karınca:

— Arkadaş boş şeylerle vakit geçireceğine biraz çalışsa ruhunu düşüneceği yerde karnının gıdasiyle uğraşsa daha iyi eder, diye küçümseyen bir tavırla konuştu.

Ağustos böceği ille de karıncaya kızıyordu. Onun lâfı edildi mi bütün kibarlığına rağmen küfür etmeden yapamıyordu.

— Hepimizin ötesini berisini çalan bu hırsız gurubunun sözüne baktığınız için acıyorum sizlere. Sonra bu da yetmiyormuş gibi bir de kalkıp çocuklarımıza karınca ile ağustos böceğinin sonları hakkında uydurma hikâyeler anlatarak onların masum zihniyetini zehirliyorsunuz. Evet ben bütün yaz şarkı söylerim:

(Devamı var)

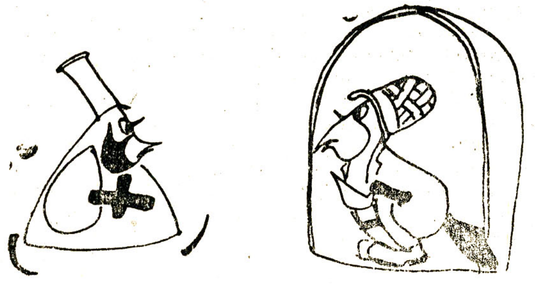

— GÜNAHLARINI ÇIKARACAĞIM...

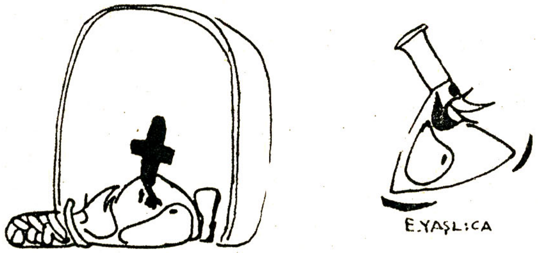

— ALLAH GÜNAHLARINI AFFETSİN...

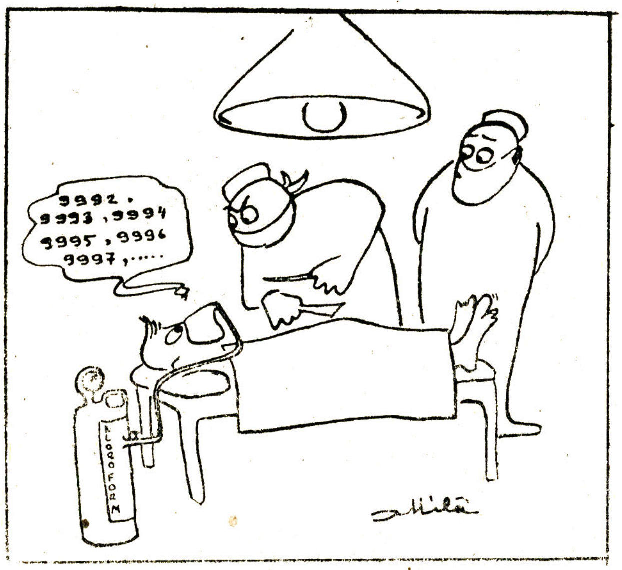

ECZANE

Nevzat:

«Başım çok ağrıyor» dedi. «Bir asprinin var mı?.»

«Yok!»

Acı acı güldü:

«Eczane gibi adamsın!»

Karagümrük: Necmi Şengül

MEŞHUR OLMAK

Meşhur olmayı kim istemez. Bunun için ölümü göze alanları bile duyduk, okuduk. Bunun bir kolay tarafı var, bir de zor tarafı.

Selânikli bir madmazel de meşhur olma hastalığına tutulmuş. Ne yapsın da meşhur olsun. Gitmiş bir ayın günü Aya Nikola Kilisesine. Papaş duaya başlayınca bizim şöhret delisi madmazel de teker teker üzerinde ne varsa çıkarmaya başlamış. Bir anda çırıl çıplak oluvermiş. Hemen üzerine bir örtü... Tahkikat sonunda anlaşılmış ki madmazelin meşhur olmak arzusundan başka hiçbir kötü niyeti yokmuş.

Meşhur olmak için Hitler gibi bir milleti peşinde ölüme sürüklemektense, bir kilisede sessiz sadasız soyunmak daha hayırlı tabii.

Bu Madmazel meşhur olabilmiş mi bari!.

Meşhur olmak için hudutlar ötesine ismini duyurmak kâfi değil mi?

Buyuru.. ismini:

Hrisanti!

Bundan sonra Gazetelerimizi doldurabilmek için böyle tehlikesiz şöhretlere çok ihtiyacımız var.

Bu madmazel de olmasa şu yedek parça sayfasının şu sütunlarını ben nasıl dolduracaktım. Sen çok çok yaşa Hrisanti!

Ankara — Hüseyin Toker

İSTEK

Orta yaşlı kadın şapkacı dükkânına girdi Tezgâhtarlar koşuştular:

— Lütfen, şu kırmızı üstüne tüylerle meyvalarla süslü şapkayı vitrinden çıkarır mısınız!.

— Baş üstüne hanımefendi.

Şapkanın vitrinden çıkarıldığını gören kadın kapıya doğru ilerledi:

— Çok teşekkür ederim, dedi, dükkânın önünden gelip geçtikçe bu çirkin şey asabımı bozuyordu.

(GEMİ HIRSIZLIKLARI ÇOĞALIYOR (GAZETELER)

— ŞU NASIL

MİZAHİ ROMAN : NO. 24

1.

— Malûmat sağlam. Yediyüzon iki getirirler. Bende de bir kaç tane var. Ueyse Rapora gelelim. Bununla meşgul olun. İşte dosya. Kütüphanenin arşivlerinde dilediğiniz malûmatı bulursunuz. Azizim Maşu, kuvvetli bir insansınız, aynı zamanda da çok iyi bir dostsunuz.

Maşu giderken, «Sen de mükemmeli bir boynuzlusun» diye düşündü. «Mamafih hiç bir şeyi büyütmemeli, o da, ben de, cömert Lor Brinyinin hayatında ancak birer dakikayız.»

Başbakanlık binasından ayrılırken sabah havası boşuna gittiği için yürüyerek dönmeğe karar verdi. Şanzelize'yi geçti. Bu saatte yalnız kırmızı dudaklı İngiliz kadınları büyük adımlarla ortalıkta dolaşırlardı. Şosenin ortasına, gece, bir gaz lâmbası düşmüştü. Bahçıvanlar basit semtlerde göstermedikleri bir itinal ile çimenleri suluyorlardı; Pariste zengin ve fakir çimenlikler vardır.

Kapalı kuklacı dükkânlarının kepenkleri arkasında, kolları kırık bebekler uyuyor olmalıydılar. Bu düşünce Maşu'ya Lor Brinyi'yi hatırlattı. Tekrar ona kavuşacaktı ve bir okşayışla uyandıracaktı. Onun gözleri her şeyi, her arzuyu açıkça anlatmaya muktedirdi. Belki de hafif sabah uykularının tadını çıkarmak için yanında tekrardan uyuyacaktı.

Adımlarını sıklaştırdı. Sanki bu kadar geniş olduğundan dolayı minnettarlıklarını bildirmek için bu

2.

cadde boyunca toplanmış otomobil mağazalarının önünden geçti ve asansör merasimle onu kapısının önüne bıraktı.

Jan'a:

— Madam hâlâ uyuyor mu? diye sordu.

— Madam gitti.

— Gitti mi?

— Evet. Mösyö gittikten on dakika sonra uyandı. Zili çaldı: Tenbih ettiğiniz gibi yazı odanızda kahvaltısını hazırladım.

— Eee! Sonra?

— Sonra, hiç... Madam etrafla çok ilgili görünüyordu. Her yere bakıyordu. Gelip giderken «Oh!» Ne güzel kitaplar, ne de güzel sıralanmışlar!» dediğini duyuyordum. Kahvaltısını bitirdikten sonra gazeteleri okudu zannederim; çünkü kâğıt hışırtıları işittim. Sonra hemencecik giyindi ve elbiseleri yüzünden gitmek zorunda olduğunu beyefendiye söylememi...

— Peki. Peki. Önemi yok. Tekrar geleceğimi, telefon edeceğini söyleme di mi Hayır mı? Hayret! Neyse, biraz sonra telefon ederim.

Maşu çalışma odasına girdi. Hakikaten gazeteler yerlerde sürünüyordu. Lui-Filip stilinde bir yazı masasının anahtarı gözüne ilişince birden bire aklına birşey geldi. Bu anahtara dokunulmuştu, yahutta yere düşmüştü. Kilidin içinde iğreti duruyordu. Yerine girmek üzere iken suç üstü yakalanmış gibi bir hali vardı. Onu yakaladı, çekmeceyi açtı. Değişiklik yoktu. Aşağıki çekmeceyi de açtı. Herşey yerli yerinde gibiydi. Birdenbire bakakaldı. Bir evrak yığınının altındaki küçük defterin, Tuluzdan Maji'nin gönderdiği şu meşhur küçük defterin, bugünlerde bakan yapmak istedikleri Gardel'den bahsolunacağı zaman ele alacağı, yüz kişiyi de itham ettiği, gürültüler koparacak olan o canım vesikanın yerinde yeller esiyordu.

Aradı... Defterleri karıştırdı. Mobilyaları boşalttı. Hiç önemi olmıyan kâğıtları halının üstüne yaydı. Şüpheye yer yoktu. Lor Brinyi Löblanke ile anlaşarak bu

3.

komediyi oynamıştı. Birlikte dönüşleri, söylediği tatlı yalanlar önceden hazırlanmıştı. Sabahki telefon da tertipliydi. Kadını apartmanda yalnız bırakmak için Löblanke dalavere çevirmişti. Tehlikeli olacağını bildiren bir insanın elindeki zararlı vesikayı elde etmek için en basit usuldü bu... Birşey de söylenemezdi. Zoraki olarak susacaktı. Meseleyi açıklıyarak öç almak imkânsızdı. İspat için elde delil yoktu. Ortada oyunu oynuyanın tebessümünden başka hiçbir şey yoktu.

Maşunun sakinleşmesi için beş dakika öfkelenip bayağıca sövüp sayması gerekti. Sonra gözü meşhur anahtarın üstünde, eleri şakağında, bu cumhuriyette aslında hiçbir şey bilinmediğini düşündü. Binlerce doj'uyla Venedik Cumhuriyeti gibi hergün şüpheli ölümler, kaybolan vesikalar, yakılması gerekli eşyalar yakan yangınlar, artık haberleri gelmiyecek insanlar, örtülüveren işler, yok edilen zararlı insanlar vardı.

Resmî hayatın, kabullerin, celselerin, kanunların teşebbüslerden, satın alınmış sükutlardan, suç ortaklığından müteşekkil esrarengiz bir hayat devam ediyordu.

Elinde bir silâh bulunuyordu. Bunu kullanacak adam olduğunu da biliyorlardı. Kaba bir tuzak onu elinden almalarını sağlamıştı. Mükemmel... Mükemmel... İyi oyunculuk kaidelerine göre bu hemen gelip kaçan, kaçkaç oyununda fevkalâde maharet gösteren bayanı alkışlamaktan başka iş kalmamıştı.

Bir an için Brinyi'nin ılık bir sarmaşığa benziyen vücudunun, samimiyetin sıcak tadını taşıyan öpüşlerinin hasretini çekti. Neticede göz kamaştırıcı bir gecenin kendisine pek te pahalıya mal olmadığını itiraf etti.

Zoraki bir tebessümle, ayağına basılan efendinin yapması gereken sevimli reveransla işi bitirmek için de hemen o sabah Lor Brinyi'ye birkaç gülle şu notu yolladı:

«Kendi Kendilerine, bir çekmeceden çok daha kolay açılırlar...»

4.

Bunu yolladıktan sonra da, çiçekçinin kapısı keskin bir mimoza kokusu üstüne kapanırken, eseften çene kemikleri kısılmış, sinirli, zalim, adaleleri gergin, tam baba Maşu'nun hayal ettiği bir Maşu oldu...

ONDÖRDÜNCÜ PARAGRAF

«İş Maşu'yu elde edebilmekte...»

Evet! Olayların tufanı üstünde dört sene dalgalanmak için çeşitli hayvanların ve birkaç adamın toplandığı bu siyasî Nuh'un gemisinde Maşu dişlerini ancak resmî ziyaretlerde tatlı yendiği sırada gösteren bir nev'i yırtıcı hayvan kesilmişti.

Banker Boşaliyle teklifsiz olduğu biliniyordu. Bu maliyecinin domuzlar arasında doğduğu bitli kulübeyi görmek ve bu arada da küflü bir buğday işini halletmek için onunla birlikte Macaristana gitmişti. Bu seyahattan çok faydalandı. Yirmi bin hissedarın, on beş akşam durmadan gözyaşı döktüğü Tonkin kauçukları meselesiyle ilgiliydi. İsrail bankasının idare meclisindeydi. Bu banka gişelerini Sıhhiyeninkilere naklederken son dakikalarda bile oradaydı. Bir sürü zavallı budalanın metresi oniki franktan çakıl, bataklık ve altı ay içinde veremden ölme garantisini satın aldıkları üç işe girişti.

Şimdilik iki kâtibi vardı. Biri usta bir boksördü. Şikâyetleri, bekleme odasında sadece gözlerini kaydırarak ve kollarını sıvıyarak hallederdi. Öteki kanunların kaçamaklarını çok iyi bilen gırtlağına kadar borç için de eski bir noter kâtibiydi.

İş dünyası onu tanıyor ve kıymetini takdir ediyordu. İstikbali karanlık işler için genel olarak şöyle denirdi:

(Devamı var)

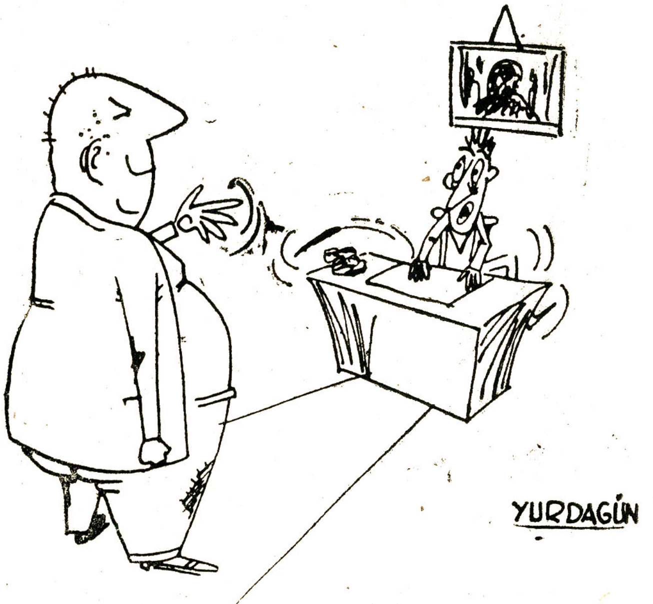

— BOĞAZ TOKLUĞUNA BİR İŞ ARIYORUM.

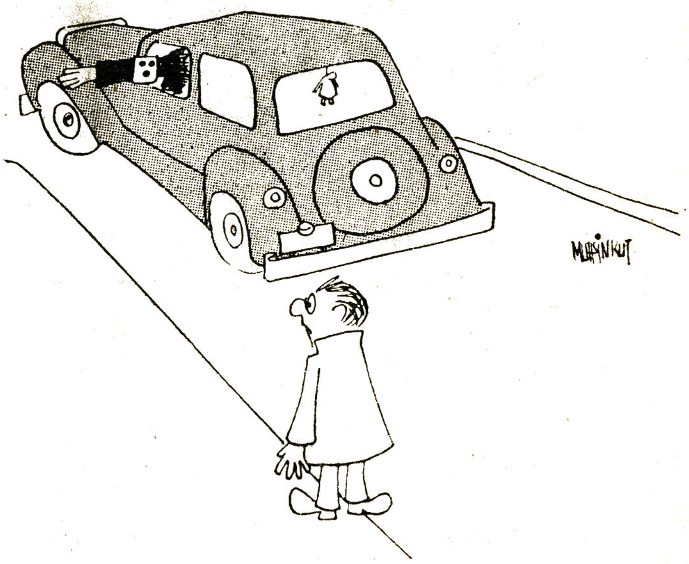

YAZISIZ

AL BAKALIM BU ALDATTIĞIN PARTİ VE VATANDAŞLAR İÇİN!!!
KÜÜT!
BU KARABORSADA SATTIĞIN İTHAL MALLARI VE MAÇ BİLETLERİ İÇİN!!!
POF!
PLOF!
PLOF!
PLOF
hayk mammer
NOLUR BENİ ÖLDÜRME HAYK! SANA Bİ KİLO KAHVE VEREYİM!!!
45 LİĞİMDEN ÇIKAN KURŞUN HERİFİ ARTIK KÖTÜLÜK DÜŞÜNEMEZ HALE GETİRDİ...
GÜMM!
GÖKTE MES'UT BİR AY, EVLERİN PENCERELERİNDE MES'UT IŞIKLAR, DEVLETİ VE MİLLETİ BU HERİFTEN KURTARDIĞIM İÇİN İÇİMDE MESUT BİR ADAM VARDI...
UZAKTAN BİZİM EV GÖRÜNDÜ VE VELDA'MIN BENİ BEKLEYEN SICACIK KOLLARINI DÜŞÜNDÜM
ULAN İNEK HERİF!! GÜLHANE PARKI AÇILALI Bİ AY OLDU... DAHA Bİ KERE BİLEM GÖRMEDİM!
BİTTİ
ÇOK ŞÜKÜR!
haftaya: GÜLHANEDEKİ GÜZEL MEMLEKET "HİSSELİ GÜZÜNDA" TİYATROSUNDA Cinayet Var!

SAYI: 24

75 KURUŞ

dolmuş

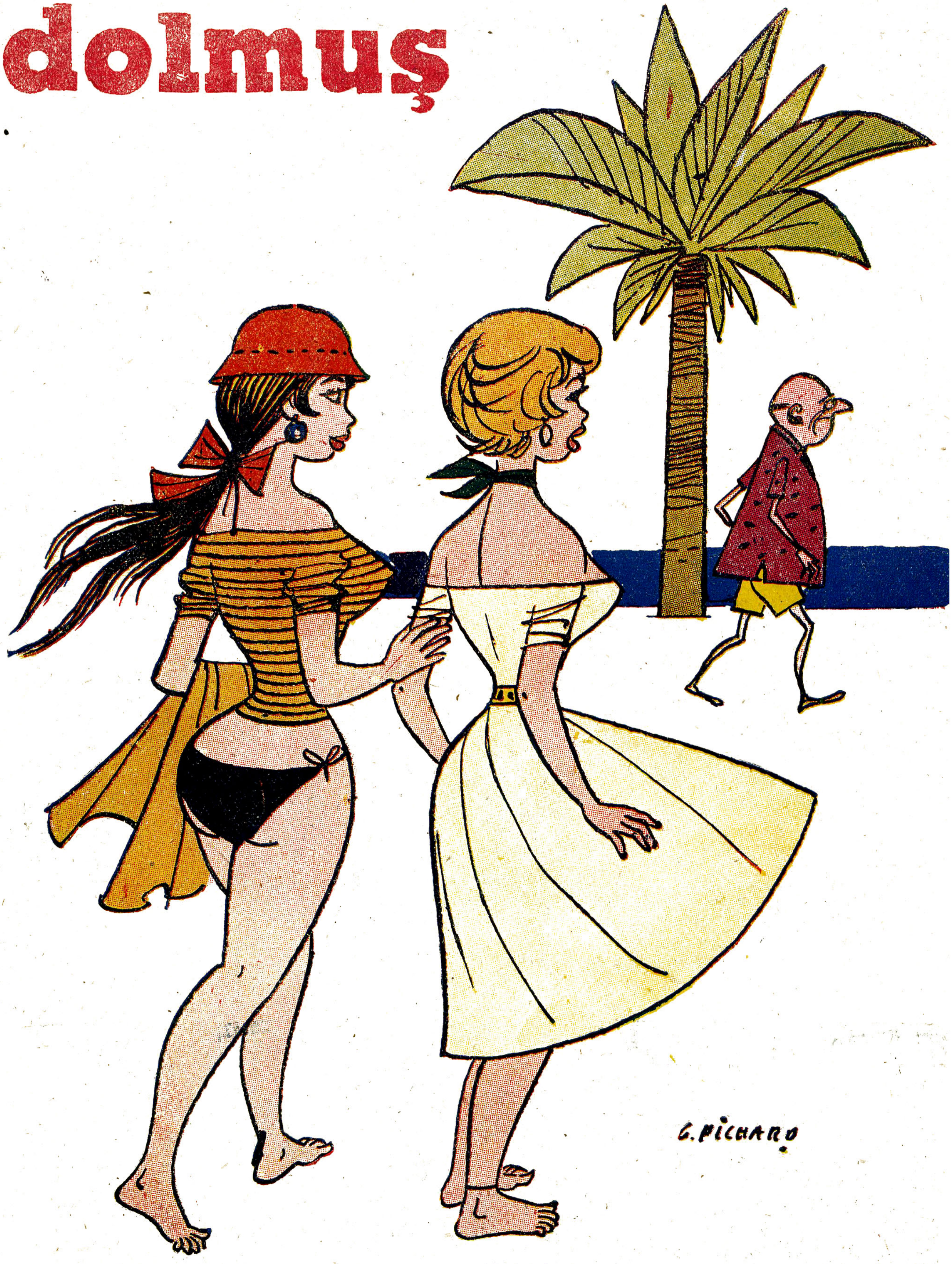

— YENİ NİŞANLIN BU MU? DOĞRUSU KILIK KIYAFETİNDEN ZENGİN OLDUĞU ANLAŞILIYOR.